

"סיפור על אהבה גדולה. בלי להתנצל ובכל הכח.

נראה אם תוכלו להתנגד..."

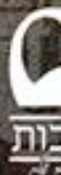
הוצאת א(ה)בות

רכוש הריפרס

ג'ואנה ווילד

POST CARD

לחצי לרכישת הספר

1

אִיסְטֶרֶן וושינגטון, נְאִקִימָה נְאִלִי

17 בספטמבר עד היום

מֵאָרִי

שיט. יש אופנועים מחוץ לקרוואן.

שלושה אופנועי הארלי דיינויִדְסוֹן, ליתר דיוק, וגם טנדר סגול-כהה גדול שלא זיהיתי.

מזל שעצרתי בסופרמרקט בדרך הביתה. עבר עליי יום ארוך, והדבר האחרון שהתחשק לי לעשות היה לצאת ולקנות עוד אוכל בנוסף לכל מה שהיה לי בבית. אבל החבר'ה תמיד רצו לאכול. ג'ף לא נתן לי תוספת כסף לבירה ולא רציתי לבקש ממנו — לא עם כל הבעיות הכספיות שלו. וזה לא כאילו ששילמתי לו שכר דירה או משהו. אחי עשה לא מעט למעני במהלך שלושת החודשים האחרונים — ביחוד בשביל בחור שתכלית חייו היחידה היתה לעשן גראס ולשחק משחקי וידאו. הייתי חייבת לו, וידעתי את זה טוב מאוד.

הספקתי לקנות קצת בירה ובשר טחון שהיה במבצע. התכוונתי להכין לשנינו המבורגר בלחמניה וציפס, אבל תמיד הכנתי יותר ממה שצריך כדי שיהיה לנו מה לאכול גם למחרת. ג'בי נתנה לי אבטיח שקנתה בהמירסֶטוֹן באותו סוף שבוע, ואפילו היה לי סלט תפוחי אדמה גדול שהכנתי מראש

לקראת ארוחת הצוות של מחר אחרי העבודה. השלמתי עם העובדה שאצטרך להישאר ערה עד מאוחר כדי להכין אחד אחר, אבל ידעתי שאני יכולה לעשות את זה.

חייכתי, אסירת תודה על שמשוהו בחיים שלי הולך כמו שצריך. היתה לי פחות מדקה לחשוב על זה, ובכל זאת הצלחתי לתכנן ארוחה שלמה — אולי לא סעודת גורמה, אבל בהחלט לא משהו שביך את ג'ף.

עצרתי ליד האופנועים ונזהרתי שלא לחנות קרוב מדי אליהם. מתי מפחד בפעם הראשונה שהרַיִפֶּרְס הגיעו אלינו. כל בן אדם שפוי היה פוחד מהם. והשם שלהם — מלאכי המוות — בהחלט תרם להילה המאיימת שללא ספק ביקשו ליצור. הם נראו ממש כמו בתמונות של מועדון האופנוענים המפורסם ביותר בתולדות ארצות הברית, 'מלאכי הגיהנום'; מין כנופיית פושעים מפחידים, עם מיליון קעקועים ווסטים שחורים מעור, מכוסים בטלאים שונים ומשונים. הם קיללו ושתו ויכלו להיות גסי רוח ותובעניים, אבל הם מעולם לא גנבו או שברו שום דבר. ג'ף הזהיר אותי לגביהם הרבה מאוד פעמים, אבל הוא גם החשיב אותם לחברים שלו. הגעתי למסקנה שהוא כנראה מגזים בכל הנוגע לגורם הסכנה. אני מתכוונת, אין ספק שהוֹרֶס היה מסוכן, אבל לא בגלל מעורבות בפעילות פלילית כלשהי...

בכל אופן, אני חושבת שג'ף עשה בשבילם איזשהו עיצוב גרפי לאתר אינטרנט. איזה עניין עסקי. לא היה לי שמץ של מושג למה מועדון אופנוענים צריך אתר אינטרנט, ובפעם היחידה ששאלתי אותו על זה הוא אמר לי לא לשאול שוב.

ואז הלך וקבר את עצמו בקזינו ליומיים.

יצאתי מהמכונית והלכתי לתא המטען כדי להביא את המצרכים, פוחדת לבדוק אם האופנוע של הורס חונה ביניהם. הרצון הנואש לראות אותו הכאיב לי, אבל לא הייתי בטוחה מה עליי להגיד כשזה יקרה. וזה לא כאילו שהוא ענה על ההודעות ששלחתי לו או משהו. אבל לא הצלחתי לשלוט בזה, הייתי חייבת לבדוק אם הוא שם. הרמתי את השקיות וניגשתי לאופנועים כדי לבחון אותם מקרוב לפני שאכנס פנימה.

אני לא יודעת הרבה על אופנועים, אבל ידעתי מספיק כדי לזהות את שלו — אופנוע גדול ומבריק ושחור. לא מלא צבעים ומקושט כמו שרואים לפעמים על הכביש, רק גדול ומהיר, עם מפלטים ענקיים ושמונים מאחור, אפוף כמויות טסטוסטרון גדולות כל כך שזה בטח לא חוקי בכמה מדינות.

האופנוע הזה היה יפה כמעט כמו הגבר שרכב עליו. אבל רק כמעט. לבי החל לדהור כשזיהיתי אותו עומד בקצה. רציתי לגעת בו, לראות אם

העור שכיסה את המושב חלק כמו שזכרתי, אבל לא הייתי מטומטמת מספיק כדי לעשות דבר כזה. לא היתה לי שום זכות. ידעתי שאני אפילו לא צריכה להתרגש מזה שאני הולכת לראות אותו, אבל עדיין עבר בי זרם אדרנלין ברגע שהבנתי שהוא נמצא ממש שם, בתוך הקרוואן שלנו. מצב העניינים בינינו היה בעייתי, והאמת שלא הייתי בטוחה אם הוא אפילו יטרח להכיר בנוכחותי. היתה תקופה שהוא התנהג כמעט כמו החבר שלי, אבל בפעם האחרונה שראיתי אותו הוא הפחיד אותי עד מוות.

אבל אפילו כשהוא הפחיד אותי, הבן אדם הזה לגמרי הרטיב לי את התחתונים.

גבוה ומוצק, עם שיער עד הכתף אסוף בקוקו, וזיפים עבים ושחורים שכיסו את פניו. קעקועי צמיד חמורים ושבטיים הקיפו את החלק העליון בזרועותיו. ואיזה פנים היו לו... הורס היה יפה ברמה של כוכב קולנוע. הייתי מוכנה להתערב שנשים נופלות לרגליו כמו זבובים, והעובדה שבילה יותר מלילה אחד במיטה שלי גרמה לי להיות מודעת מאוד לעובדה שיופיו לא נעצר מעל החגורה. המחשבה על נכסי פלג גופו התחתון הובילה אותי במהירות לפנטזיה חטופה אך אינטנסיבית, שכללה אותו ואותי על המיטה שלי בלוויית בקבוק סירופ שוקולד.

יאמי.

פאק. קינוח. אני צריכה קינוח להיום. הורס מת על מתוק. נשארנו לנו פצפוצי שוקולד? אני יכולה להכין עוגיות בתנאי שיש לנו מספיק חמאה. הלוואי שהוא לא יכעס עליי, התפללתי בשקט, אם כי הייתי בטוחה למדי שאלוהים לא מעוניין בתפילות שתאווות בשרים אסורה שיחקה בהן תפקיד משמעותי כל כך. הגעתי לדלת והחלקתי את השקיות במיומנות במורד זרועי הימנית כדי שאוכל לסובב את הידית. נכנסתי פנימה והבטתי על הסלון.

ואז צרחתי.

אחי הקטן כרע ברך במרכז החדר. היה ברור שהיכו אותו כמעט עד מוות. דם כיסה את השטיח. ארבעה גברים לבושים בווסטים של הריפרס עמדו סביבו. פיקניק, הורס ועוד שניים שלא הכרתי — גבר גדול ושרירי עם תספורת מוהוק, קעקועים על הקרקפת ואלף פירסינגים בערך, ועוד אחד, גבוה ושרירי גם הוא, עם שיער בלונדיני בהיר במיוחד, מעוצב בתספורת קוצים קצרה. הורס בחן אותי באותה הבעה קרת רוח וחסרת רגש כמעט עטה על פניו בפעם הראשונה שנפגשנו. עיניו היו מרוחקות, מנותקות לחלוטין מהסיטואציה.

גם פיקניק בחן אותי. הוא היה גבוה, עם שיער שחור קצר וכהה — גזור

בתספורת שנראתה מסוגנת הרבה יותר מדיי בשביל אופנוען — ועיניים כחולות בהירות, שללא ספק חדרו היישר אל תוך לבה של כל בחורה. פגשתי אותו חמש פעמים לפחות. פיקניק היה נשיא המועדון. היה לו חוש הומור נהדר, ותמיד היו עליו תמונות של שתי בנותיו המתבגרות, והוא נהג להראות אותן לכל אחד בכל הזדמנות שהיתה לו. הוא עזר לי לקלף תירס בפעם האחרונה שבא לבקר.

אה, והוא גם עמד ממש מאחורי אח שלי וכיוון אקדח לראש שלו.

16 ביוני — שנים-עשר שבועות קודם לכן

"מארי, עשית את הדבר הנכון," אמר ג'ף והצמיד חבילת קרח ללחי. "הבן זונה המסריח הזה צריך למות. את בחיים לא תתחרטי על זה שעזבת אותו, בחיים."

"אני יודעת," עניתי, אומללה לחלוטין. הוא צדק — למה לא עזבתי את גארי קודם לכן? הוא היה החבר הרציני שלי בתיכון, והתחתנו כשהיינו בני תשע-עשרה. בגיל עשרים כבר ידעתי שעשיתי טעות איומה, אבל לקח לי חמש שנים נוספות להבין כמה איומה היא היתה באמת.

היום הוא העיף לי סטירה חזקה בטירוף עם גב כף היד שלו.

אחרי שזה קרה, לקח לי רק עשר דקות לעשות את מה שלא העזתי לעשות בכל הזמן שהיינו יחד. השלכתי את הבגדים שלי לתוך מזוודה ועזבתי את המניאק המתעלל והבוגדני.

"מבחינה מסוימת אני שמחה שהוא עשה את זה," אמרתי והשפלתי את מבטי אל שולחן הפורמייקה המצולק בקרוואן של אמא שלי. היא בדיוק יצאה לחופשה קטנה בכלא. החיים שלה די מסובכים.

"על מה לעזאזל את מדברת, מארי?" שאל ג'ף ונענע את ראשו. "הראש שלך נדפק לגמרי. מי אומר דברים כאלה?"

אחי אהב אותי, אבל הוא לא בדיוק היה משורר דגול. חייכתי אליו חיוך קלוש.

"נשארתי איתו הרבה יותר מדיי זמן ופשוט ספגתי את כל החרא שלו. אני חושבת שיש סיכוי שהייתי נשארת לנצח. אבל כשהוא הרביץ לי, זה כאילו העיר אותי בבת אחת. עברתי מפחד נוראי לעזוב לחוסר אכפתיות מוחלט. האמת היא שפשוט לא אכפת לי, ג'ף. הוא יכול לשמור לעצמו את הכול — הרהיטים, המערכת, כל הזבל הזה. אני פשוט שמחה שיצאתי משם."

"טוב, את יכולה להישאר כאן כל זמן שאת צריכה," אמר והחווה בידו על החלל הקטן. הקרוואן היה קטן וטחוב והדיף ריח של גראס וכביסה מלוכלכת, אבל הרגשתי בטוחה בו. זה היה הבית שלי במשך רוב חיי, וגם אם לא היתה לי ילדות מושלמת על פי שום קנה מידה, היא לא היתה רעה במיוחד בהתחשב בעובדה שהיינו שני ילדי זבל לבן, שאבא שלהם נטש אותם עוד לפני שהגיעו לגיל בית ספר יסודי.

טוב, אני מתכוונת שהיא היתה לא רעה עד שהגב של אמא התחיל לעשות לה צרות רציניות והיא התחילה לשתות. הדברים התחילו להידרדר במהירות אחרי זה. הבטתי סביבי וניסיתי לחשוב. איך שנינו עומדים לחיות יחד בקרוואן שנועד במקור לאדם אחד?

"אין לי כסף בכלל, אמרתי. "אני לא יכולה לשלם לך שכר דירה. לפחות לא עד שאמצא עבודה. גארי אף פעם לא הפך את החשבון שלנו למשותף. #
"על מה לעזאזל את מדברת, מארי? שכר דירה?# שאל ג'ף שוב ונענע את ראשו. "זה גם הבית שלך. זאת אומרת, זה חתיכת חור מסריח, אבל זה החור המסריח שלנו. את לא צריכה לשלם פה שכר דירה לאף אחד. #

חיכתי אליו, חיוך אמיתי הפעם. ג'ף אולי היה מסטול שהקדיש תשעים אחוז מהחיים שלו למשחקי וידאו, אבל היה לו לב טוב. פתאום הרגשתי שהלב שלי עולה על גדותיו מרוב אהבה אליו. שמטתי את חבילת הקרח מידי והסתערתי עליו, מחבקת אותו בכל כוחי. הוא כרך את זרועותיו סביבי במבוכה והחזיר לי חיבוק, אף שהיה ברור שהסיטואציה מביכה ומפחידה אותו לא מעט.

מעולם לא היינו משפחה מהסוג המחבק והמנשק.

"אני אוהבת אותך, ג'ף, # אמרתי.

"אהמ, כן, בסדר, # מלמל, מתרחק ממני בעצבנות. אבל חיוך קטן עיטר את שפתי. הוא ניגש לדלפק המטבחון, פתח מגירה ושלף מתוכה מקטרת זכוכית קטנה ושקיק גראס.

"רוצה קצת?# שאל. כן, אין ספק שהוא אהב אותי. ג'ף לא בדיוק שש לחלוק את החומר שלו עם כל אחד. צחקתי ונענעתי את ראשי.

"נראה לי שאני אוותר. אני צריכה להתחיל לחפש עבודה מחר בבוקר. לא רוצה להיכשל בבדיקת סמים. #

הוא משך בכתפיו והלך לסלון — שתפקד גם כחדר האוכל, חדר הכניסה והפרוזדור — והתיישב על הספה. הטלוויזיה שלו, המפלצתית בגודלה, נעורה לחיים שנייה לאחר מכן. הוא עבר במהירות בין הערוצים השונים עד שהגיע

להיאבקות — לא היאבקות של ממש, אלא היאבקות מהסוג של תלבושות מגוחכות עם עלילה של אופרת סבון. גארי כנראה צפה באותו רגע באותו דבר בדיוק בבית שלנו. ג'ף לקח כמה שאכטות ואז הניח את המקטרת ואת מצית הזיפו האהוב עליו של דת' הָד על שולחן הסלון. ואז הוא לקח את המחשב הנייד שלו ופתח אותו.

חייכתי.

ג'ף תמיד היה גאון בכל מה שקשור למחשבים. לא היה לי שום מושג מה הוא עושה כדי להרוויח כסף — אם כי חשדתי שהוא עושה מעט ככל האפשר כדי לא לרעוב ללחם. רוב האנשים, כולל גארי, חשבו שהוא לוזר. ואולי הוא באמת היה כזה. אבל זה לא הזיז לי, מפני שבכל פעם שהזדקקתי לעזרתו הוא היה שם בשבילי. ואני תמיד אהיה שם בשבילו, הבטחתי לעצמי. ואני אתחיל בכך שאנקה את דיר החזירים הזה ואקנה לנו קצת אוכל אמיתי. ממה שראיתי עד כה, הבן אדם פחות או יותר התקיים על פיצה, צ'יטוס וחמאת בוטנים.

יש דברים שאף פעם לא משתנים.

זאת היתה עבודה קשה לנקות את הקרוואן, אבל נהייתי מכל דקה. התגעגתי לאמא, כמובן, אבל אני חייבת להודות (גם אם רק ביני לבין עצמי) שהיה הרבה יותר נעים בקרוואן בלעדיה. היא טבחית איומה, היא תמיד סוגרת את התריסים לחלוטין, והיא אף פעם לא מורידה את המים בשירותים.

אה, כן, וכל דבר שהיא נוגעת בו הופך לבלגן כאוטי מחריד ואפוף דרמה.

גם ג'ף לא היה מהסוג שמוריד את המים באסלה, אבל זה לא הפריע לי באותה מידה מסיבה כלשהי. כנראה מפני שהוא לא רק נתן לי את חדר השינה הגדול יותר, אלא גם תחב חבילת שטרות גדולה להפתיע לתוך הארנק שלי בבוקר הראשון של חיינו המשותפים. הוא נישק אותי על המצח למזל כשיצאתי לחפש עבודה. הייתי חייבת למצוא עבודה מיד למרות נוכחותה הבעייתית של החבורה המכוערת, שטיפחת האהבה הקטנה של גארי הותירה על פני.

"את הולכת לקרוע להם את הצורה, אחותי," אמר ג'ף ושפשף את עיניו. העובדה שיצא מהמיטה במיוחד כדי להיפרד ממני נגעה ללבי. הוא לא היה בדיוק טיפוס של בוקר. "תקני לי קצת בירה בדרך הביתה? וקצת פילטרים כאלה לקפה... נגמרו לי, ועכשיו ראיתי שגם אין כבר מגבות נייר. אני לא יודע אם נייר טואלט יספיק בשביל זה, ואני צריך את מנת הקפאין שלי."

נרתעתי.

"אני אדאג לקניות", אמרתי במהירות. "ולבישול", הוספתי, מעיפה מבט בכיור המלא עד אפס מקום בכלים מלוכלכים. ובסירים. ובמשהו ירוק שייתכן בהחלט שהכיל את הסוד לריפוי סרטן...

"מעולה", מלמל, ואז הסתובב ודידה בחזרה אל החדר שלו.

מאז עברו כבר שבועיים והדברים התחילו להשתפר. דבר ראשון, התקדמתי מאוד בניקוי הבית וכבר לא פחדתי להתיישב על האסלה או להשתמש במקלחת. הפרויקט הבא שלי היה החצר שאף אחד לא כיסח בה את הדשא לפחות שנתיים. חוץ מזה מצאתי עבודה במעון יום שנקרא 'מכנסיים קטנים'. המנהלת שלו היתה דניס, אמא של חברת ילדות בשם קָרה. אני וקרה הפסקנו לדבר כשהיא נסעה לקולג', אבל ראיתי את אמא שלה פה ושם לפעמים ושאלתי תמיד מה שלומה. היא הצליחה לסיים את לימודי המשפטים ועבדה עכשיו באיזה משרד עורכי דין מצליח בטירוף בניו יורק. דניס הראתה לי תמונות שלה מדי פעם, וקרה נראתה לי כמו אחת מעורכות הדין האלה שרואים בטלוויזיה עם חליפות המעצבים והנעליים היקרות.

אלא שזה לא היה הגורל שנועד לי. הציונים שלי היו טובים לא פחות משלה, אבל הייתי כל כך מאוהבתתת!!! בגארי עד שנפנפתי את הסיכוי שלי ללכת לקולג'. החלטה מצוינת, אין מה לומר.

בכל אופן, דניס שאלה בזהירות אם אני עדיין עם גארי ובחנה בעיון את המייקאפ שמרחתי מעל החבורה. סיפרתי לה על הכתובת החדשה שלי וזה היה סוף הסיפור.

אז היתה לי עבודה עכשיו, לא שילמו לי הרבה, אבל אהבתי לעבוד עם הילדים ואפילו התחלתי לעשות קצת שמרטפות למשפחות שונות שהביאו את הילדים שלהן ל"מכנסיים קטנים" למשך כל היום. ג'ף אהב את זה שאני בבית מפני שבישילתי וניקיתי ועשיתי כביסה. עשיתי את כל זה גם בשביל גארי, אבל הוא אף פעם לא אמר לי תודה.

לא, הוא סתם היה מקטר שאני עושה הכול לא בסדר.

ואז הוא היה הולך לזיין את הזונה שלו.

סיימתי לעבוד בשלוש באותו יום, אז חזרתי הביתה ואפיתי לחם. שכללתי את הטכניקה שלי במשך השנים — אני מתחילה עם מתכון בסיסי לחם צרפתי, אבל אני מוסיפה לו טונות של שום, עשבי תיבול איטלקיים, חמישה סוגים שונים של גבינות וזיגוג של חלבון ביצה. המתכון מספיק לשתי כיכרות גדולות, ותכננתי להגיש את הלחם בלויית ספגטי ברוטב עגבניות טריות

מהגינה של דניס ולהוסיף את סלט התרד המפורסם שלי. מובן שלא יכולנו לסיים כל כך הרבה לחם בעצמנו, אבל התכוונתי לקחת את הכיכר השנייה לעבודה בשביל הצוות.

לדניס היתה גינה ענקית מאחורי המעון, והיא אמרה לי להרגיש חופשייה לקטוף מה שמתחשק לי. תכננתי לנצל את ההזמנה שלה כמה שיותר לפני שהעונה תחלוף. פנטזתי שאעשה קצת שימורי ירקות, אבל אני מניחה שזו לא היתה שאיפה מציאותית במיוחד. השארתי את כל הציוד שלי בבית של גארי, וממש לא התכוונתי לחזור לשם. הוא לא יצר איתי קשר מאז שעזבתי (מה ששימח אותי מאוד), והשמועות אמרו שהוא כבר הכניס את מיִסְטִי קֶרְפֶּנְטֶר למיטה שלנו (מה שגרם לי לרצות להקיא).

העדפתי לחשוב על מיסטי כעל "הזונה", מילה שכתבתי באותיות מודגשות בכל פעם ששלחתי למישהו הודעה שהזכירה אותה.

הנחתי את בצק הלחם על שולחן הפיקניק הישן שלנו בחוץ כדי שיתפח, והחלטתי להתחיל לעבוד על ניכוש העשבים השוטים סביב המרפסת הקדמית. היה חם בחוץ, אז לבשתי חזיית ביקיני (שאני חייבת לומר שמילאתי בצורה מושלמת למרות גודל הקאפ הקטן יחסית שלי). לקחתי זוג כפפות עבודה ישנות שמצאתי בסככה, מזגתי לעצמי קצת תה קר ופתחתי את חלונות המכונית שלי כדי שאוכל לשמוע את הרדיו, שהתנגן בווליום החזק ביותר. ואז פצחתי בהתעללות מארידה בכל סוגי העשבים.

חצי שעה מאוחר יותר נדמה היה שהעשבים ניצחו, אז החלטתי לעשות הפסקה. טיפסתי על שולחן הפיקניק, הנחתי את כפות רגליי על הספסל בצד אחד ונשכבתי על גבי כשזרועותיי פרושות מעל ראשי. זאת היתה הרגשה נהדרת להיות רגועה וחופשייה כל כך בחצר הפרטית שלי, בלי שום דאגות. מובן שזה היה הרגע המדויק שבו הופיעו כל האופנוענים.

שמעתי אותם מתקרבים, כמובן, למרות המוזיקה שהתנגנה בקול רם במיוחד והחרישה את צליל המנועים עד שהיו ממש קרובים. לא קלטתי שיש לנו אורחים עד שהם כבר עברו את מחצית כביש הגישה הארוך המוביל לקרוואן. הכביש התפתל בתוך המטע של בעל הבית שלנו. התיישבתי ונשענתי לאחור על כפות ידיי כשהתקרבו אליי, המומה למדיי. העובדה שחיינו באמצע שום מקום, בלי אף שכן מסביב, מצאה חן בעיניי בדרך כלל. אבל ברגע זה הרגשתי מבודדת מאוד.

מי היו הגברים האלה?

לא חשבתי על זה שאני נוטפת זיעה ולובשת חזיית ביקיני עד שהם ירדו מהאופנועים, הסירו את הקסדות מראשיהם והסתובבו לבחון אותי בעניין. וכדי להפוך את הקלישאה הפרטית שלי למושלמת לחלוטין, sugar some Pour me on של דף לַפְרָד התנגן ברדיו בקולי קולות בדיוק באותו זמן. למה לא, בואו, תשפכו עליי קצת סוכר. התכווצתי באימה. לא היה לי שום ספק שאני נראית כמו נסיכת זבל לבן מהגיהנום, שמשתזפת לה מחוץ לקרוואן שלה בביקיני ולצלילי מוזיקת הארד-רוק שאבד עליה הכלח. ממש הרגשתי את העיניים שלהם זוחלות על פני גופי, וגם אם נראה שהנוף מצא חן בעיני שלושתם, הבחור האמצעי היה זה שבאמת משך את תשומת לבי. הוא היה גדול. ואני לא מתכוונת לסתם גבוה (הוא בהחלט היה גבוה) — הוא התנשא לגובה שני מטרים כמעט, ואני בקושי מגרדת את המטר שישים ושתיים), אלא לגדול ממש. כתפיים רחבות, זרועות שריריות, מעוטרות בקעקועי צמיד שבטיים שהקיפו את פרקי ידיו ואת שרירי הזרוע המשורגים שלו. הייתי בטוחה שלא אצליח להקיף את רוחב הזרוע שלו אפילו בשתי ידיים, והיו לו ירכיים עבות שרציתי למעוך... ואולי ללקק.

הוא ירד מהאופנוע שלו וניגש אליי, עיניו הפכו את עיניי לבנות ערובה. הרגשתי פרץ חום גועש בין רגליי. עבר זמן רב מאז שהרגשתי מינית בצורה כלשהי, אם לומר את האמת. השנים האחרונות עם גארי היו מתסכלות במקרה הטוב ביותר, ומכאיבות ברגעים הגרועים ביותר. אבל משהו בדרך שבה האופנוען הזה התנועע ומילא את האוויר סביבו יחד עם נוכחותו הממגנטת תפסו אותי לא מוכנה והיכו בי ישר

ב...

טוב, אתם יודעים.

הפטמות שלי התקשו והתנדודתי מעט כשהוא התייצב מולי והעביר אצבע לאורך עצם הבריח שלי, מהכתף כלפי פנים. ואז הוא החליק אותה אצבע במורד עורי, בין השדיים, נוגע לא נוגע בשוליהם. הוא הכניס את האצבע לפיו וטעם את זיעתי. היה לו ריח של שמן מנועים וסקס.

פאק.

"היי, תחת לוחט", אמר. המילים הפיגו את הכישוף. תחת לוחט? איזה בחור נורמלי קורא ככה לבחורה שלא פגש בחיים? "הגבר שלך כאן? אנחנו צריכים לדבר איתו."

זחלתי לאחור על השולחן בניסיון לתפוס ממנו מרחק, וכמעט מעדתי. המוזיקה נקטעה בבוטות. הסטתי את מבטי ממנו וראיתי שאחד החברים שלו שלח יד אל תוך המכונית שלי ושלף ממנה את המפתחות. הוא הכניס אותם

לכיסו. מה נראה לו שהוא עושה בדיוק?

"אתה מתכוון לג'ף? הוא נסע לעיר," ענית, מנסה להשיב לעצמי את שלוות רוחי. שיט, אולי לא הייתי צריכה להודות שאני לבד בבית? אבל האמת היא שלא היתה לי ברירה. זאת אומרת, יכולתי להגיד שאני הולכת לקרוא לג'ף ואז לנעול את הדלת אחריי, אבל הקרואן הזה היה בן שלושים. הבריה העלה חלודה עוד מאז שהייתי ילדה. וחוף מזה מפתחות המכוננית שלי היו אצלם. "למה שלא תחכו כאן ואני אתקשר אליו?"

הגבר הגדול בחן אותי בתשומת לב. פניו היו קרים וחסרי הבעה. הגעתי למסקנה שייטכן מאוד שהוא בכלל לא אנושי. הוא דמה יותר לרובוט שארנולד שוורצנגר גילם בשליחות קטלנית. לא רציתי להמשיך להביט בעיניו, והשפלתי את מבטי אל הווסט שלו. מהוה כמו אני לא יודעת מה, מעור שחור, ומלא בטלאים. אחד מהם משך את תשומת לבי במיוחד. זה היה מעוין בצבע אדום זוהר, שבמרכזו התנוססה הספרה אחת ולצדה סימן של אחוזים. לא ידעתי מה משמעות הטלאי, אבל הייתי בטוחה למדיי שהכי דחוף לי כרגע זה לחזור פנימה ולשים על עצמי משהו, ומהר.

אולי בורקה ואיזו רעלה.

"אין בעיה, בובה," אמר והתיישב על ספסל הפיקניק. חבריו פסעו לעברנו בנינוחות.

"מה עם משהו לשתות, בובה?" שאל אחד מהם, גבר גבוה עם שיער קצר כהה ועיניים כחולות מהפנטות. הנהנתי ופסעתי במהירות אל הקרואן, מגייסת כל בדל של שליטה עצמית שהיה בי כדי לא לפתוח בריצה מטורפת. שמעתי אותם צוחקים מאחוריי. זה לא היה צחוק ידידותי.

תודה לאל שג'ף ענה לי בצלצול הראשון, לשם שינוי.

"יש פה כמה אנשים שבאו לראות אותך," אמרתי, מציצה מבעד לחלון המטבח. הקפדתי שהווילונות הדהויים עם ציורי הירקות המעופפים הקטנים יישארו סגורים. "הם אופנוענים. אני חושבת שיכול להיות שהם מסוכנים. הם נראים לי כמו רוצחים, אבל אני מעדיפה לחשוב שהדמיון שלי יצא משליטה לגמרי. תגיד לי שאני סתם פרנואידי, בבקשה."

"שיט... השיב ג'ף. "אלה הבחורים ממועדון הריפרס, והם ממש לא משחקים בקקי. תעשי מה שהם אומרים לך, אבל אל תתקרבי אליהם יותר מדיי. ומה שלא תעשי, אל תגעו בהם או תדברי אליהם אם הם לא פנו אלייך קודם. אל תסתכלי עליהם אפילו. פשוט אל תעמדי להם בדרך. אני אגיע הביתה בעוד עשרים דקות."

"איזה מין מועדון זה?"

"מועדון אופנוענים. תישארי רגועה, בסדר?" הוא ניתק לי.
עכשיו כבר פחדתי ממש. ציפיתי שהוא יצחק עליי ויגיד לי שהם רק כמה חבריה לא מזיקים שאוהבים לרכוב על האופנועים שלהם ולשחק אותה קשוחים, אבל אני מניחה שהם היו הדבר האמיתי. רצתי לחדר שלי ולבשתי חולצת טי גדולה ורחבה שאהבתי לישון בה. הורדתי את המכנסיים הקצרצרים לבשתי זוג מכנסי קפרי ואספתי את שיערי הארוך והחום-כהה לפקעת מבולגנת. מבט חטוף במראה הספיק כדי לשכנע אותי שאני סתם דואגת יותר מדיי — הם אולי היו גסים ונוטפי רמיזות כשדיברו איתי קודם, אבל אין ספק שממש לא נראיתי כמו נערת החלומות של מישהו. פניי היו מרוחים ברגבי עפר, אפי נשרף בשמש וצבעו היה אדום בהיר, ועל לחיי התנוססה שריטה ענקית שאפילו לא הרגשתי בה. היא היוותה ניגוד נאה לגוני הצהוב והסגול הדהויים של החבורה שגארי העניק לי.

ידיי רעדו כשמזגתי תה קר לשלוש כוסות פלסטיק גדולות. תהיתי אם להוסיף למשקה סוכר או לא. החלטתי להביא סוכר בכוס נוספת ותקעתי בה כפית. תחבתי שתיים מהכוסות בין זרועי הימנית לבין בית החזה שלי ותפסתי את השלישית בידי. לקחתי את הכוס המלאה סוכר בידי השמאלית והצלחתי לעבור בדלת באמצעות כמה תמרונים מחושבים. הם דיברו ביניהם בקולות מהוסים כשיצאתי החוצה, וצפו בי כשניגשתי אל השולחן. העליתי על פניי חיוך מזויף ענקי, שנהגתי להשתמש בו בקביעות בימי המלצרות שלי כשהייתי בתיכון. אני יכולה לעשות את זה.

"התקשרת לגבר שלך?" שאל הגדול מביניהם. התבוננתי בו, שוכחת שאני אמורה להימנע מלהביט בו ישירות מפני שענינו היו כל כך עמוקות ועשירות וירוקות.

"הגבר שלי?" שאלתי.

"ג'ינסן".

שיט, שכחתי מזה. הם חשבו שאני החברה של ג'י. כדאי שאתקן אותם? לא הצלחתי להחליט אם זה רעיון טוב או לא. בחנתי את האופנוען, וניסיתי לשקול מה תהיה התשובה הבטוחה ביותר מבין השניים. הוא פגש במבטי בלי להסגיר שום רגש. שיערו היה משוך לאחור בקוקו מרושל, וסנטרו היה מכוסה זיפים סמיכים וכהים. הגוף המטומטם שלי התעורר לחיים פעם נוספת, ותהיתי איך ארגיש אם אחכך את שפתיי באטיות כנגד הזיפים האלה שלו.
ניחשתי שלא רע בכלל.

"תעני על השאלה המזוינת, מותק," אמר הגבר כחול העיניים. ניתרתי במקומי. חלק מהתה הקר ניתז על קדמת חולצתי. מובן שהבד שכיסה את

השד הימני שלי נרטב לחלוטין, ופטמתי הזדקרה מיד כשהמשקה הקר כקרח פגע בה. עיניו של הבחור הגדול עקבו אחריה בעניין, וצבען האפיל.

"גיף בדרך", אמרתי, מצליחה שלא לרעוד. "הוא אמר שהוא יגיע בעוד עשרים דקות. הבאתי לכם תה קר", הוספתי בקול חסר גוון. הבחור הגדול שלח יד ולקח את הכוס מידי. זה לא שיפר את מצבי, מפני שעדיין הייתי תקועה עם שתי הכוסות האחרות. לא יכולתי להניח אותן על השולחן בלי שידי השמאלית, שאחזה בכוס הסוכר, תתפנה. יכולתי לתת לו את הסוכר או לגחון מעליו ולהניח את הכוס על השולחן. הייתי בטוחה למדיי שעדיף שאמנע מלעשות זאת.

הוא פתר בשבילי את הדילמה ושלח את ידו פעם נוספת אל אחת הכוסות שהצמדתי אל גופי. צמרמורות שונות ומשונות עברו באיבריי כשאצבעותיו החליקו בין הפלסטיק הקר לבין עורי. ניצבתי קפואה במקומי כשחזר על המחווה וחילץ מאחיזתי את הכוס השנייה. לבסוף הוא לקח את הסוכר. ואז הוא תפס בידי ומשך אותי קרוב אל ירכו, כך שבטני כמעט נגעה בפניו. לא הייתי מסוגלת לנשום.

הוא שלח יד ואחז בסנטרי, מסובב את פניי כדי שיוכל לבחון את החבורה. עצרתי את הנשימה במשך כמה שניות נוספות, מייחלת באלם שלא ישאל אותי עליה. הוא לא שאל אלא רק שמט את ידו מטה, מלטף שוב ושוב את עיקול המותן. הייתי זקוקה לכל טיפת כוח שנותרה בי כדי לעמוד בפיתוי לגחור מעליו ולדחוק את הציצים שלי אל תוך פרצופו.

"גינסן עשה לך את זה?"

פאק, הייתי חייבת לספר להם, לא יכולתי להניח להם לחשוב שגיף פגע בי. זה לא הגיע לו.

"לא, הוא לא היה עושה דבר כזה בחיים. גיף הוא אחי", אמרתי במהירות, נסוגה ממגעו ומסמיקה. ואז הסתובבתי ורצתי אל תוך הבית.

הם ישבו ליד השולחן, שתו את התה שלהם ודיברו עד שגיף חזר הביתה. הרגשתי כאילו חלפו שעות מאז שדיברתי איתו, אם כי הוא הצליח לחזור בזמן שיא. בשלב מסוים הבחור הגדול שלח יד והציץ מתחת למגבת שכיסתה את בצק הלחם, שעמד לתפוח הרבה יותר מדיי אם לא אכניס אותו לתנור בקרוב.

איזה זין.

אבל ממש לא התכוונתי לצאת לשם שוב. לא לפני שהם ילכו. למרבה הצער, הם לא נראו כאילו הם מתכוונים לעזוב בזמן הקרוב. כשגיף

הגיע בפּוֹנְטִיאַק פִּיִּיִּבִירד המזדקנת שלו, הוא הצטרף אליהם וכולם עמדו בחצר ודיברו במשך זמן מה. ואז הם ניגשו לדלת הקרוואן הקדמית. הבחור הגדול העיף מבט בחלון שלי, אני ידעתי שאין שום סיכוי שהוא יכול לראות אותי ובכל זאת דימיתי שענייני חודרות עמוק אל תוך עיניי.

גיף חייך ונראה רגוע כשהם שנכנסו פנימה. גם האחרים נראו רגועים כמותו. הכול נראה ידידותי מאוד ואני הזעפתי את פניי, תוהה אם דמיינתי את הרצינות החמורה ששמעתי בקולו קודם כשדיברנו בטלפון.

"אחותי, שותפים שלי עומדים להישאר לארוחת ערב," הודיע בחגיגות. "כדאי שתלכי להביא את הלחם שלך, אני חושב שהוא סיים לתפוח. אתם הולכים למות על זה. הלחם של מארי מדהים לחלוטין. היא תכין לכם ארוחת ערב פאקינג מעולה."

חייכתי אליו חיוך רוטט מעט, מקללת אותו ללא רחם בראשי. מה לכל הרוחות הוא חושב שהוא עושה? ברור שבישלתי בשבילו, אבל ממש לא רציתי לבשל בשביל החבורה הזאת. הם הפחידו אותי, והפחד הזה השתלב בצורה מוזרה עם התשוקה לטחון לבחור הגדול את הצורה שבערה ללא שליטה בגופי המרדני. אבל לא הצלחתי לחשוב על דרך לצאת מזה, לא בלי להרוס את ההצגה הקטנה שלנו. שנינו העמדנו פנים שאין שום דבר מוזר בכך ששלושה אופנוענים מפחידים מופיעים פתאום משום מקום בבית שלנו ומצטרפים אלינו לארוחה.

וחוץ מזה ידעתי שהלחם ייהרס אם לא אכניס אותו לתנור בקרוב. הרוטב לספגטי בעבע על הכיריים והדיף ריח נפלא. אפילו לא יכולתי לטעון שחם מכדי להשתמש בתנור, מפני שהיו לנו צמד מזגנים ניידים שעבדו במלוא הקיטור כמו 'הקטר הכחול שיכול' מסיפור הילדים המפורסם ההוא, והטמפרטורה בקרוואן היתה סבירה למדי. הגברים התמקמו בסלון חוץ ממר בחור גדול, שהתיישב במטבח על אחד מכיסאות הבר. הוא תפקד גם כשולחן האוכל שלנו. הבחור נשען בגבו על הקיר בנינוחות, זרועותיו שלובות על חזהו.

עכשיו הוא יוכל לצפות בי מבשלת ולעקוב במקביל אחר ההתרחשויות בסלון.

רצתי החוצה להביא את הלחם בזמן שגיף הדליק את הטלוויזיה. כשחזרתי פנימה הוא כבר מצא איזה קרב לצפות בו. זאת לא היתה היאבקות אלא קרב אמיתי בתוך מין כלוב.

"תביאי לנו כמה בירות, תחת לוהט," אמר הבחור השלישי, גבר שחור שיער עם לחיים מעוטרות בצלקות קלושות של אבעבועות רוח. נשכתי את

שפתי. הכינוי הזה ממש לא מצא חן בעיניי. זה לא רק היה משפיל; היתה גם נימה רומזנית ומלוכלכת באופן שבו אמר את המילים. אבל ג'ף נשא את מבטו לעברי וביטא "בבקשה!" ללא קול, אז הנחתי את הלחם, ניגשתי למקרר והוצאתי ארבע בירות. הם בעיקר התעלמו ממני בזמן שהכנתי את הארוחה, חוץ מהבחור הגדול שלי. בכל פעם שנשאתי את מבטי ראיתי אותו צופה בי במבט מהורהר. הוא לא חייד, הוא לא דיבר אליי, שום דבר; רק בחן אותי, והקדיש תשומת לב מיוחדת לשדיים שלי (שהיו קטנים יותר מהאידיאל המקובל, אבל זקופים ושובבים יותר ממרבית עמיתיהם) ולתחת שלי (שהיה גדול מעט יותר ממה שהייתי רוצה).

לקחתי בירה גם לעצמי, ואחרי זמן מה התחלתי להירגע ופשוט לזרום עם מה שקורה. חשבתי לעצמי שהייתי צריכה לזעום על הדרך שבה הוא פשוט ישב שם ובחן את גופי במופגן, אבל זאת היתה הרגשה די טובה שגבר שווה העריך אותי בצורה כזאת.

עבר הרבה זמן מאז הפעם האחרונה שזה קרה.

כשהוצאתי את הלחם מהתנור, הקרב בטלוויזיה הסתיים. הוצאתי שתי תחתיות סירים בשביל הפסטה והרוטב והבאתי את הסלט. הגברים הסתערו על האוכל כמו חיות טרף מורעבות.

"זה מדהים," אמר הגבר עם העיניים הכחולות, מסתכל עליי כאילו הבחין בפעם הראשונה שאני בן אדם. תווי פניו היו חזקים ומסותתים ביד אמן, וחשבתי לעצמי שהוא די שווה בשביל בחור מבוגר. "את מבשלת מעולה. הזקנה שלי גם בישלה ככה פעם."

"תודה," אמרתי, מקווה שאני לא מסמיקה. יש מצב שארוחת הערב הזאת תיזכר כארוחה המוזרה ביותר בחיי, אבל אהבתי לבשל בשביל אנשים שידעו להעריך אוכל טוב. למען האמת, כשהייתי בתיכון תכננתי שכשאהיה גדולה אלמד להיות שפית.

תודה רבה על שום דבר, גארי.

מר בחור גדול לא אמר שום דבר, אבל הבחנתי שהוא לקח לעצמו תוספת מהכול, ואז חזר לסיבוב נוסף. כשהם סיימו לאכול התחלתי לנקות אחרינו, אבל הוא שלח יד מעל הבר ותפס בזרועי.

"אולי עדיף שתצאי לטיול קטן," אמר והחווה בסנטרו לכיוון הדלת. "יש לנו כמה עניינים לסגור."

העפתי מבט בג'ף, שחייד אליי חיוך מרגיע.

"אכפת לך לצאת לסיבוב, אחותי?" שאל. נענעתי את ראשי, אף חשתי צריבת אכזבה מוזרה כשהבנתי שאעזוב בלי לגלות אפילו את שמותיהם.

במהלך ארוחת הערב הם הפסיקו להפחיד אותי איכשהו, והפכו לאנושיים בצורה מבהילה. אבל ידעתי היטב מתי אני לא רצויה, וממש לא רציתי לעשות צרות לגיף. חייכתי חיוך זוהר לכולם וניגשתי אל הדלת, מורידה את התיק שלי מהמתלה הסמוך.

"טוב, היה נחמד להכיר את כולכם, אממ..."
מר עיניים כחולות, שהבחנתי שהמילה 'נשיא' כתובה על הווסט שלו, חיך אליי.

"אני פיקניק ואלה האחים שלי, הורס ומקס," אמר.
העפתי מבט בבחור הגדול. הוֹקְס? איזה מין שם זה? הוא ממש לא נראה לי כמו סוס, ושלושתם לא בדיוק נראו כמו אחים...
"נחמד להכיר אותך, מר פיקניק," אמרתי, עוצרת את השאלות שעמדו על קצה לשוני.

"פיקניק, בלי מר. תודה שוב על האוכל." הורס קם.
"אני אלווה אותך למכוננית," אמר, קולו נמוך ורועם. עיניו של גיף נפקחו לרווחה בתדהמה, והוא נענע את ראשו כמה פעמים. פיקניק גיחך אליי בידענות.

"קחו את הזמן שלכם, אנחנו יכולים לחכות," אמר להורס. הוא שלח יד אל כיסו ושלף את המפתחות שלי, משליך אותם לעברי. יצאתי החוצה אל השמש החמימה של שעות ערב הקיץ המאוחרות. הורס צעד בעקבותיי. הוא אחז בידי והוביל אותי אל השולחן. פעימות לבי הואצו עם כל צעד שעשינו. לא היה לי שום מושג מה עומד לקרות, אבל חלק ממני ממש רצה שהוא ייגע בי.

אולי.

נראה שלא.

שיט.

הוא תחב את ידיו מתחת לזרועותיי והרים אותי על השולחן, ואז החליק אותן במורד צלעותיי ומותנני, עבר אל בין רגליי והדף את ברכיי לצדדים בעדינות, מפריד אותן. הוא נעמד בין ירכיי וגהר מעליי.

אני די בטוחה שהייתי קרובה להתקף לב.

"אני לא חושבת שזה רעיון טוב," אמרתי, מעיפה מבט מעבר לכתפי בכיוון הקרוואן, לבי הולם בחוזקה בחזי. זה לא ימצא חן בעיני גיף. הורס היה מסוכן. יכולתי להריח את הסכנה עליו. אני לא צוחקת. מתחת לניחוח העור, הזיעה הקלושה והגבר מעורר התיאבון היה ריח שאין לטעות בו של צרות צרורות. "זאת אומרת, כולם מחכים לך, נכון? אני יכולה פשוט ללכת. בוא פשוט נשכח מזה, בסדר?"

הוא לא אמר שום דבר, ורק בחן את פניי בהבעה הקשוחה וחסרת הרגש הזאת שלו. "אז זה המשחק שאת הולכת לשחק, תחת לוחט?"

"אני לא התחת הלוחט שלך," התפרצתי, מצמצמת את עיניי בזעם. שנאתי שקוראים לי בשמות כאלה. גארי עשה את זה כל הזמן. למה הם לא מפסיקים לקרוא לי ככה? לעזאזל איתו ולעזאזל גם עם גארי. גברים.

"לך להזדיין," אמרתי, נועצת בו מבט מתריס. הורס פלט נביחת צחוק. הקול נשמע פתאומי ורועם בדממת הערב והחזיר אותי אל המציאות, אל ידיו הלופתות את מותניי ומושכות אותי אל גופו. מפשעתי התעוררה לחיים מיד כנגד מה שהיה ללא ספק זקפה רצינית ביותר. הוא דחק את אגנו אל שלי, מחכך אותו באטיות מעלה מטה על הדגדגן שלי. אני מתביישת להודות שהתחתונים שלי נרטבו לחלוטין באותו רגע והפריעו לי לבעוט בו בביצים כמו בחורה נורמלית. הוא התקרב אפילו יותר ונשימתי נעצרה. חיכיתי שינשק אותי. במקום זה הוא לחש באוזני. "טוסיק שווה, תחת. לוחט."

נימת קולו לא מצאה חן בעיניי, אז נשכתי לו את האוזן, חזק. הוא זינק לאחור, ופחדתי שהוא הולך להרוג אותי. אבל הוא פשוט התחיל לצחוק חזק כל כך שחשבתי שהולך להיתפס לו איזה שריר. הזעפתי את פניי, והוא פרש את זרועותיו לצדדים במחוות כניעה. "בסדר, תפסתי, בלי ידיים," אמר, מנענע את ראשו בשעשוע. "נעשה את זה בדרך שלך. ואת צודקת, יש לנו עניינים לטפל בהם. צאי לסיבוב של שעה, זה אמור להספיק לנו."

החלקתי מהשולחן ועקפתי אותו. הוא עקב אחריי כשהלכתי למכונית. פתחתי את הדלת וכמעט נכנסתי פנימה, אבל אז אותה סקרנות בלתי נשלטת שגרמה לי צרות כל חיי הטביעה את חוש ההגנה העצמית שלי. עצרתי על יד הדלת והבטתי בו מעבר לגג המכונית.

"הורס זה לא השם האמיתי שלך, נכון?" הוא חייך אליי, שיניו ברקו בלובנן בחשיכה שהשתררה בינתיים. הן הזכירו לי שיניים של זאב.

"זה שם הכביש שלי," השיב, נשען כנגד גג המכונית שלי. "ככה הדברים עובדים בעולם שלי. לאזרחים מהשורה יש שמות רגילים. לנו יש שמות

כביש."

"מה זה אומר?"

"אתה מקבל את שם הכביש שלך כשאתה מתחיל לרכוב," אמר באגביות. "לשמות האלה יכולים להיות כל מיני משמעויות. פיקניק קיבל את השם שלו כי הוא השתגע לגמרי ותכנן פיקניק מפונפן לאיזו כלבה שעשתה לו כאב ביצים מטורף. היא אכלה את האוכל שלו ושתתה את היין שהוא הביא, ואז היא התקשרה לחבר המזוין שלה ואמרה לו לבוא לאסוף אותה בזמן שפיקניק הלך להשתין."

גסותו של התיאור גרמה לי להירתע. ניסיתי להבין.

"זה נשמע... לא נעים. למה שהוא ירצה להנציח דבר כזה?"

"מפני שכשהחבר הדפוק הופיע, פיקניק דפק את הראש שלו בשולחן פיקניק ושבר אותו באמצע."

התנשפתי בהפתעה. זה לא נשמע נחמד. רציתי לשאול אם הבחור שרד את זה, אבל החלטתי שאני כנראה לא רוצה לדעת את התשובה.

"ומקס?"

"כשהוא משתכר, לפעמים העיניים שלו נעשות גדולות ומשוגעות כאלה והוא נראה מטורף לגמרי, כמו 'מקס הזועם'."

"הבנתי," עניתי, חושבת על הבחור. אני מניחה שהוא באמת דמה קצת למקס הזועם... הגעתי למסקנה שאני לא רוצה לראות אותו שתי.

דממה השתררה בינינו, כבדה ומעיקה.

"אז, את לא עומדת לשאול?"

בחנתי אותו, מצמצמת את עיניי. היתה לי הרגשה רעה לגבי זה. אבל המילים נפלטו מבין שפתיי ללא שליטה.

"אז למה קוראים לך הורס?"

"כי יש לי זין של סוס," השיב בגיחוך.

צנחתי במהירות על מושב הנהג וטרקתי אחריי את הדלת. שמעתי אותו צוחק מבעד לחלון הפתוח כשהתחלתי לנסוע.

17 בספטמבר — היום

"אני כל כך מצטער, אחותי," אמר ג'ף. המילים יצאו מקוטעות מבין שפתי הנפוחות ושותרות הדם. יכול להיות שחסרה לו שן? הבטתי על החדר, לא מסוגלת להאמין שהגברים האלה — שבישלתי למען שניים מהם, ושעשיתי הרבה יותר מאשר רק לבשל בשביל אחד מהם — באמת איימו להרוג את אחי. יכול להיות שזה באמת קורה? פיקניק הסתכל ישר אליי וקרץ.

"אחיד הקטן היה ילד רע," אמר. "הוא גנב מאיתנו. את יודעת משהו על

זה?"

נענעתי את ראשי במהירות. שקית נפלה מזרועי. תפוחים ניתרו מתוכה והתגלגלו על הרצפה. אחד מהם פגע בכף רגלו של הורס. הוא לא השפיל מבט וההבעה הקרה והמהוררת לא משה מפניו, כמו תמיד. זה תסכל אותי — רצייתי לצרוח עליו שיפגין רגש כלשהו. ידעתי שהוא מסוגל להרגיש. אלא אם כן גם זה היה שקר.

אוי. אלוהים.

אחי כרע ברך באמצע הסלון המחורבן שלנו, מדמם וממתין להוצאה להורג שלו, והדבר היחיד שהצלחתי לחשוב עליו היה הסיפור ביני לבין הורס. מה לעזאזל לא בסדר איתי?

"אני לא מבינה," אמרתי במהירות. הבטתי בפניו הנפוחים והכחולים של ג'ף, מפצירה בכולם ללא קול לפרוץ בצחוק גדול מפני שהצליחו לעבוד עליי בצורה מושלמת כל כך.

ג'ף לא פרץ בצחוק. למעשה, קולות ההתנשפות החדים שבקעו מגרונו הדהדו בחדר כמו אפקטים קוליים בסרט. כמה קשה הוא נפצע?

"הוא אמור לעבוד בשבילנו," אמר פיקניק. "הוא מסוגל לעשות דברים לא רעים בכלל עם הלפטופ הקטן הזה שלו. אבל במקום לעבוד הוא הימר בקזינו

עם הכסף המזוין שלנו. ועכשיו היו לו ביצים להגיד לנו שהוא הפסיד את הכסף ושאינו לו איך להחזיר אותו."

הוא הדגיש את חמש המילים האחרונות על ידי דחיקת לוע האקדח העבה והעגול שלו חמש פעמים עמוק אל תוך צווארו של ג'ף.

"יש לך אולי איזה חמישים אלף מיותרים עלייך?" שאל אותי הורס, קולו קר ואגבי. טלטלתי את ראשי והרגשתי סחרחורת. אוי, פאק, אז זאת הסיבה שג'ף ניסה לגרום לי לבקש כסף מגארי... אבל חמישים אלף דולר? חמישים אלף? לא יכולתי להאמין למה ששמעתי.

"הוא גנב חמישים אלף דולר?"

"בדיוק," אמר הורס. "ואם הוא לא יחזיר לנו אותם ברגע זה, האפשרויות שעומדות בפניו מצומצמות מאוד."

"חשבתי שאתם חברים," לחשתי, מעבירה את מבטי ממנו אל ג'ף.

"את ילדה מתוקה," אמר פיקניק. "אבל את לא תופסת מי אנחנו. ישנם האחים במועדון, וישנם כל היתר. והאידיוט המזדיין הזה הוא לא חלק מהמועדון. מי שדופק אותנו, אנחנו דופקים אותו חזרה. חזק יותר. תמיד." פיו של ג'ף רטט וראיתי דמעות נקוות בעיניו. ואז הוא עשה במכנסים. כתם כהה ומעורר רחמים התפשט על קדמת מכנסו.

"שיט," אמר הבחור עם המוהוק וקעקועי הגולגלות. "אני פאקינג שונא שהם משתיינים על עצמם."

הוא הביט מטה אל ג'ף והניד בראשו.

"אתה לא רואה את אחותך עושה במכנסים, נכון? חתיכת ילדה קטנה ומושתנת," אמר בגועל.

"אתם הולכים להרוג אותנו?" שאלתי את פיקניק, מנסה לחשוב. הייתי חייבת לגרום לו לראות אותי כיצור אנושי — ככה אמרו בכל תוכניות הטלוויזיה שעסקו ברוצחים סדרתיים. היו לו שתי בנות, אפילו ראיתי את התמונות שלהן. אני צריכה להזכיר לו את המשפחה שלו; את העובדה שהוא אנושי בעצמו, ולא איזה מלאך מוות מפלצתי.

"זאת אומרת, אתה באמת מוכן להרוג אנשים שהראית להם תמונות של הבנות שלך? אחת מהן בערך בגילי, נכון? אנחנו לא יכולים להגיע לאיזה הסדר? אולי נוכל להחזיר לכם את החוב בתשלומים או משהו?" הורס פלט נחרת בוז ונענע את ראשו.

"את לא תופסת את העניין, בובה, זה לא רק בגלל הכסף," אמר. "הכסף הוא הדבר האחרון שמעניין אותנו כאן. אנחנו מדברים כאן על כבוד ועל גניבה מהמועדון. אם ניתן למזדיין המושתן הזה להתחמק, כולם יתחילו לעשות את

מה שהוא עשה. אנחנו לא עוברים על דברים כאלה בשתיקה. בחיים לא. הוא צריך לשלם בדם."

עצמתי את עיניי, מרגישה את דמעותיי גודשות את עיניי.
"ג'ף, למה?" לחשתי, רועדת.

"לא התכוונתי להפסיד את הכסף," השיב, קולו סדוק וחסר תקווה.
"חשבתי שאצליח להרוויח אותו בחזרה ולפצות על מה שהפסדתי איכשהו, או להסתיר את זה בהעברות האינטרנטיות..."

"סתום את הפה המזוין שלך," אמר פיקניק, סוטר לו בחוזקה בידו הפנויה. "לא מדברים עם אף אחד על העסקים של המועדון. אפילו לא לפני שאתה הולך למות."

ייבבתי, מרגישה שכל גופי מתחיל לרעוד ללא שליטה.
"יש דרך אחרת," הורס אמר לי עדיין באגביות. "תשלום בדם יכול לבוא בכל מיני צורות."

"אז הוא לא חייב למות כדי שזה יקרה," אמרתי, חושבת במהירות. "אולי אתם יכולים לשרוף לנו את הקרוואן!"

חייכתי אליו בעידוד. שיזדיין הקרוואן, רציתי שג'ף יישאר בחיים. וגם אני. אוי, שיט, אם הם יהרגו את ג'ף, הם יהיו חייבים להרוג גם אותי.
הייתי עדה. איזה זין גדול ומזוין!

"אוה, אנחנו עומדים לעשות את זה בלי שום קשר," אמר לאט ובכוונה רבה. "אבל זה לא דם. אני יכול לחשוב על משהו אחר שכן יתאים להגדרה."
"מה?" שאל ג'ף, קולו חדור תקווה נואשת. "אני אעשה כל דבר, אני נשבע. אם תתנו לי הזדמנות, אני אפרוץ לכל כך הרבה חשבונות בשבילכם, שלא תאמינו לאלו סכומים נוכל להגיע. אני אפסיק לעשן. זה ינקה לי את הראש. אני אעשה עבודה הרבה יותר טובה..."

קולו דעך כשהורס פרץ בצחוק, והבחור עם המוהוק נענע את ראשו והתבונן בפיקניק.

"אתה מאמין בכלל למה שאתה שומע?" שאל. "ברצינות, חתיכת חרא קטן, אתה לא הסגור הכי מוצלח בעולם, אתה יודע? לא חכם מצדך לספר לנו כמה בדיוק פישלת בעבודה שלך עד עכשיו."

ג'ף ייבב. רציתי לגשת אליו, לחבק ולנחם אותו, אבל פחדתי מדי.

הורס זקף את צווארו, היטה את ראשו ימינה ושמאלה, ואז מתח את אצבעותיו עד שפרקיהן השמיעו קולות נקישה רבים, כאילו התכוון לקרב. המראה גרם לי לחשוב על סצנה ב'סוֹפֶרְנוֹס', מה שיכול היה להיות מצחיק בטירוף אילולא הייתי יודעת איך הפרק ההוא הסתיים.

"בואו נבהיר כמה דברים," אמר הורס אחרי דממה שנמשכה עשר שנים, פחות או יותר. "אנחנו לא מתכוונים לפגוע בך, מארי."

"אתם לא?" שאלתי, לא בטוחה אם להאמין לו או לא. ג'ף האזין לו בלהיטות, ממצמץ במהירות בניסיון לסלק את הרטיבות מעיניו. צפיתי באגל זיעה שגלש במורד מצחו, מותיר שביל נראה לעין בדם שהוסיף לנבוע עדיין מפצעיו.

"לא," אמר. "את לא עשית שום דבר רע, אנחנו לא כועסים עלייך. זה לא קשור אלייך. את תצטרכי לשמור על הפה שלך סגור אם את רוצה להישאר בחיים, ואני חושב שאת חכמה מספיק כדי להבין את זה. זאת לא הסיבה שאת כאן."

"אז למה אני כן כאן?"

"כדי שתראי כמה האח שלך נדפק ותביני כמה זה רציני," השיב. "אנחנו הולכים להרוג אותו אם הוא לא ימצא דרך להחזיר לנו את הכסף. אני חושב שיש סיכוי שהוא יצליח לעשות את זה איכשהו אם תהיה לו מספיק מוטיבציה."

"אני אצליח," גמגם ג'ף. "אני אחזיר לכם כל סנט, תודה רבה-רבה לכם על

—

"לא, אתה תחזיר לנו סכום כפול, חתיכת זין," אמר פיקניק, בועט בו ברשעות בצלעותיו במגף העור הכבד שלו. ג'ף נפל על הרצפה ויללות הכאב שלו גרמו לי להתכווץ במקומי. "בתנאי שניתן לך להישאר בחיים, וזה תלוי לחלוטין באחותך. היא הסיבה היחידה שאתה עדיין לא מת."

עיניי התמקדו מיד בפניו של פיקניק. לא היה לי שום מושג על מה הוא מדבר, אבל ידעתי שאעשה הכול כדי להציל את ג'ף. כל דבר בעולם. הוא היה בן המשפחה היחיד שנותר לי, וגם אם היה אידיוט הוא היה בחור מתוק שבאמת אהב אותי.

"אני אעשה את זה," אמרתי במהירות.

הורס נחר בלגלוג, עיניו משוטטות במורד גופי, משתהות על הציצים שלי, ואז מטפסות באטיות בחזרה אל פניי. קלטתי שיתר המצרכים נפלו לרצפה ושכפות ידיי נקפצו בחוזקה לאגרופים.

"את לא רוצה לשאול קודם מה את צריכה לעשות?" שאל ביובש.

"אממ, בטח," אמרתי, בוחנת אותו. איך גבר יפה כל כך יכול להיות אכזרי כל כך? ידעתי עד כמה ידיו מסוגלות להיות עדינות. מאיפה בא כל הרוע הזה? אנשים אמיתיים, אנשים שצחקו ואכלו יחד, פשוט לא מתנהגים ככה. לא בעולם שלי. "מה אני צריכה לעשות?"

"נראה שלהורס שלנו מתחשק איזו שפחה," אמר פיקניק. הבטתי בו במבט אטום בלי להבין. הוא נעץ בהורס מבט עצבני. "אין לה מושג מהחיים שלה, אתה בטוח לגבי זה? נראה לי כמו סתם עבודה קשה."

הבחור עם המוהוק גיחך כשהורס החזיר מבט לפיקניק בעיניים מצומצמות. מתח מילא את החדר. הבנתי שבניגוד למה שחשבתי בהתחלה, הדברים בהחלט עלולים להידרדר ולהיעשות גרועים הרבה יותר מהר משחשבתי. מה יקרה אם הם יחליטו לתקוף זה את זה? ואז פיקניק משך בכתפיו.

"זאת האפשרות היחידה שלך," אמר לי הורס בבוטות. "אם את רוצה שהאידיוט יישאר בחיים, את אורזת לך תיק ועולה על האופנוע שלי כשאנחנו יוצאים מפה. את עושה מה שאני אומר לך לעשות, מתי שאני אומר לך לעשות את זה, בלי לשאול שום שאלות ובלי לקטר."

"למה?" שאלתי בקהות חושים.

"כדי שתוכלי להכין לי קינוחים," התפרץ. מוהוק פרץ בצחוק. פי נפער — כל זה בשביל קינוחים? ידעתי שהוא ממש אוהב מתוק, אבל עדיין לא הבנתי את הקטע. הורס נענע את ראשו לעומתי, ופניו עטו את ההבעה המתוסכלת שהכרתי היטב מהזמן שבילינו יחד. הוא נראה כאילו חשב שאני מטורפת לגמרי.

"למה את חושבת, לעזאזל!" אמר בקול מאומץ. "כדי שאני אוכל לזיין אותך."

8 ביולי — תשעה שבועות לפני כן

הנייד שלי זמזם. תפסתי אותו וראיתי שקיבלתי הודעה מג'ף.

קְרִיסִי הַלִּילָה. אַל תַּחֲכִי לִי עֶרָה

אם הודעת טקסט היתה יכולה להעלות חיוך מדושן עונג, אין ספק שההודעה הזאת היתה עושה את זה. נענעתי את ראשי וצחקתי ללא קול, תוחבת את הנייד בחזרה אל תוך הכיס. ג'ף עמד לזיין הלילה, והיה ברור שהוא מרוצה מאוד מהעניין.

זה עבד לא רע גם מבחינתי.

זה היה סוף היום, ורק שלושה ילדים נותרו במגרש המשחקים. גבי כבר התחילה לנקות, אז הסגירה תהיה קלה, ועכשיו יהיה לי את הקרוואן רק לעצמי. החלטתי לעצור לקחת סרט מהווידאומט של רֶדְבּוֹקְס בדרך הביתה, ואולי לקנות גם גלידה. החיים נעשו הרבה יותר טובים עכשיו, אחרי שקיבלתי את המשכורת הראשונה שלי. כשהילד האחרון עזב, ניגשתי לגבי וגיליתי שהיא כבר סיימה את כל הניקיונות, כמו שחשבתי שתעשה. נופפנו זו לזו לפרידה והלכתי למכונת שלי. הווידאומט עמד מחוץ לסניף המקומי של ווֹלְמָאָרְט שהיה עמוס בשעה זו של הערב, אבל לא עמוס עד כדי כך שאוותר על הגלידה שלי. החלטתי ללכת על גלידת שוקו וניל עם פצפוצים נימוחה במיוחד, שסיווגתי כמזון בריאות דיאטתי פחות או יותר מפני שהיה כתוב על האריזה שיש בה מחצית השומן ושני שלישים מהקלוריות בהשוואה לסוג הרגיל. השילוב בין מכל הגלידה לבין הסרט של ג'וני דפ שהכנסתי לתיק שלי הבטיח כמעט בוודאות ערב אורגזמטי למדי.

מצב הרוח שלי השתפר מרגע לרגע כשנסעתי הביתה.

אחד השירים שהכי אהבתי לרקוד לצליליהם החל להתנגן ברדיו, וזה היה מעולה מפני שלא היתה לי אפשרות לנגן מוזיקה דרך אייפוד, ובגרוטאה

הקטנה שלי לא היה אפילו נגן דיסקים (עובדה שהובילה לתקרית המצערת עם השיר של דף לפרד בפעם הראשונה שפגשתי את הריפרס). כמעט נתקעתי מאחורי משאית חווה שהזדחלה באטיות, אבל הם עצרו בצד כדי לתת לי לעבור. רקדתי במכונית כשהתחלתי לנסוע במעלה כביש הגישה הארוך המתפתל דרך המטע, ואז ראיתי אופנוע שחור יחיד עם מושב נמוך חונה מחוץ לבית.

זה לא היה חלק מהתוכנית.

יצאתי מהמכונית והעפתי מבט זהיר מסביבי, אבל לא ראיתי איש. אף אחד לא ישב ליד השולחן, אף אחד לא ישב על הכיסאות המתקפלים שהצבתי על הדשא שכוסח זה מכבר (לא יכולתי לקרוא לו מדשאה במצפון נקי). מה, לכל הרוחות, קורה פה?

ניגשתי בזהירות אל דלת הכניסה, לופתת את הנייד שלי כאילו היה כלי נשק. לא הייתי בטוחה מה התכוונתי לעשות איתו. אם רוצח המתין לי בפנים, לא ממש יהיה לי זמן להזעיק עזרה. ניסיתי להחליט אם לחזור למכונית ולנסוע משם, אבל חלק ממני תהה אם הורס חזר. אתם יודעים איזה חלק — הבליטה הזעירה ההיא שבין הרגליים שלי, *הבת זונה*. הדלת נפתחה לרווחה כשהדפתי אותה קלות, ומצאתי את הורס יושב ליד הבר במטבח. הוא היה עסוק בשליחת הודעה ונראה כמו גוש שרירים גדול, מקועקע ולוהט להחריד. פתחתי את פי וסגרתי אותו במהירות.

"אתם צריכים להתקין מנעולים טובים יותר," אמר באגביות. "לקח לי בערך עשר שניות להיכנס פנימה."

נענעתי את ראשי, מביטה סביב, גם אם לא היה לי שמץ של מושג מה בדיוק ציפיתי לראות. מה חשבת, שאיזה שדון קסום יצוך פתאום משום מקום ויסביר לי מה קורה פה לכל הרוחות?

"באתי לדבר עם ג'ף," אמר והניח את הנייד שלו. "יש לו משהו בשבילי. איפה הוא?"

"הוא יצא עם איזו בחורה," עניתי, מבולבלת עדיין. "קוראים לה קריסי. הוא אמר שהוא יחזור מאוחר. אני אנסה להשיג אותו."

הוא צפה בי כשצלצלתי לג'ף. הגעתי ישר לתא הקולי. שלחתי לו הודעה, מקווה שהוא סתם עסוק ולא רוצה לענות. שום דבר. הבטתי בהורס ומשכתי בכתפיי.

"אני לא חושבת שהנייד שלו דלוק," אמרתי. "אבל אני יכולה להודיע לו שהיית כאן."

הורס צחק צחוק קטן ונוקשה, שכל קשר בינו לבין הומור היה מקרי

בהחלט.

"רכבתי שלוש שעות וחצי כדי לראות אותך", אמר. "הוא ידע שאני מגיע."
חייכתי קלושות.

"אממ, אתה יודע שהוא בחור נהדר, אבל הוא מעשן הרבה והוא יכול להיות די שכן..."

הורס צמצם את עיניו. "אני אחכה."

לא ידעתי איך להתמודד עם זה, אז החלטתי לשים את הגלידה במקרר. ואז הבטן שלי נהמה בקול. תכננתי לאכול סנדוויץ', אבל הרגשתי מוזר לא להציע גם לו משהו לאכול.

"רוצה חביתה?" שאלתי. נראה לי שכולם אוהבים ארוחת בוקר לארוחת ערב.

"נשמע טוב, השיב. "בירה?"

"אממ, כן," אמרתי ופתחתי את המקרר. הייתי די מופתעת שהוא לא פשוט לקח לעצמו מה שרצה, בהתחשב בעובדה שכבר פרץ אל תוך הבית. הושטתי לו בקבוק והתחלתי לעבוד על החביתה. הכנתי כמה לחמניות קינמון בשבוע שעבר והקפאתי חצי מהן, אז הוצאתי גם אותן יחד עם תרכיז מיץ תפוזים קפוא.

העפתי בו מבט מהיר וראיתי אותו לוגם ממושכות מהבקבוק. עיניו עקבו אחריי כל העת, ושרירי צווארו נעו כשבלע את המשקה. התחשק לי ללקק אותו החל מהגומה בבסיס הצוואר שלו ועד לקו הלסת...

אולי בעצם לא מיץ, החלטתי. עכשיו גם אני הייתי צריכה בירה או שתיים. הורס פשוט צפה בי כשבישלתי ולא אמר שום דבר, עובדה שהפחידה אותי והדליקה אותי בו זמנית.

"איזו מין עבודה אתם עושים עם ג'י?" שאלתי.

"אלו עניינים של המועדון," ענה. "אל תשאלו שאלות כאלה, את תכניסי את עצמך לצרות."

רשמתי לעצמי. ובזה תמה השיחה הקולחת.

החביתה היתה מוכנה וחיממתי את הלחמניות במיקרו. אחר כך הוצאתי צלחות בשביל שנינו, מהרהרת בסרט שלי בערגה. לא יצא לי לראות סרטים לעתים קרובות, וזה לא כאילו שהזמנתי אותו להצטרף אליי. אבל היתה לי תחושה שיש סיכוי שהוא אוהב את ג'וני דפ בדיוק כמוני. כדאי להעלות את הנושא? הוא החליט בשבילי כשהתיישב על הספה ולקח את השלט.

"את באה?"

"אממ, כן," עניתי, הולכת בעקבותיו אל הסלון. תכננתי לשבת על הכורסה,

אבל הוא טפח על המושב שלצדו במחווה קוראת תיגר.

בחיים שלי לא יכולתי לעמוד בפני קריאת תיגר.

הוא זיפזף בין הערוצים, ועצר כשהגיע לעוד אחד מהקרבות האלה שהתנהלו בתוך כלוב גדול. נאנחתי והחלטתי שלא אחלוק איתו את הגלידה שלי אחרי הכול.

"את לא אהבת את האם-אם-איי?" שאל ולקח ביס מלחמניית הקינמון שלו.

"לא ממש," השבתי ונשענתי לאחור על הכריות.

הוא הנהן.

"רוב הנקבות לא בקטע של אמנויות לחימה משולבות," ענה. "אבל יש

הרבה שדווקא אהבות את זה. כל השרירים המיוזעים האלה, את יודעת?"

הוא העיף בי מבט חטוף, וזיהיתי עקבות קלושים של הומור בעיניו. לא הצלחתי להחליט אם הוא צוחק עליי או לא. החלטתי פשוט ללכת לחדר שלי ולאכול שם, אבל הוא שלח יד ותפס בזרועי לעצור אותי.

"מה הבעיה?"

"אני עייפה," אמרתי. "ואני יודעת שיש לך עניינים לסגור עם ג'ף ואני

ממש מצטערת שהוא הבריז לך, אבל אין לי כוח בשביל זה הערב."

"כוח בשביל מה?"

נופפתי יד באוויר, כוללת במחווה אותו ואת הטלוויזיה ואת כל היתר.

"בשביל זה," אמרתי. "אני לא מבניה אם אתה צוחק עליי או לא וזה

מבלבל. ולקחת לי את השלט."

הוא משך בכתפיו.

"אז תבחרי את מה נראה," אמר בקלילות. "זה לא סיפור גדול, מארי."

הוא העביר לי את השלט וחייד אליי חיוך שהגיע סוף-סוף עד עיניו. בחנתי אותו. זה היה פן חדש שלו, והוא מצא חן בעיניי. הוא עדיין היה בחור גדול, רע וקשוח (או לפחות לא בחור טוב, בזה הייתי די בטוחה), אבל הוא נראה רגוע באמת ובתמים ומוכן בהחלט לוותר על משחק המוחות הקטן שניהל איתי עד כה.

"האמת שהבאתי סרט מהווידאומט," אמרתי אחרי כמה רגעים. "החדש

של גיוני דפ."

הוא גיחך, אבל החווה בידו באבירות לעבר המסך.

"שימי אותו."

באופן בלתי צפוי לחלוטין הצפייה בסרט בחברתו היתה כיפית. כשהגיעה סצנת קרב הוא הסביר לי למה זה בחיים לא היה עובד בחיים האמיתיים

(העובדה שהוא ידע כל כך הרבה על קרב פנים אל פנים קצת הפחידה אותי), אבל הוא לא הקניט אותי או משהו כזה במהלך סצנות הסקס. כשהסרט נגמר, הזמנו עוד אחד בתשלום מערוץ הסרטים. הפעם נתתי לו לבחור מה נראה, ולזכותו ייאמר שהוא הלך על מותחן עם נגיעות רומנטיות שמצא חן בעיני שנינו, והוא עשה את זה אפילו בלי להעיף מבט באגף הפורנו. התחיל להיות לי קר בסביבות אמצע הסרט, אז הלכתי להביא לי שמיכה. החלטתי שאולי בכל זאת אחלוק איתו את הגלידה שלי, אז מילאתי קעריות בשביל שנינו. כשסיים לאכול הוא לקח ממני את הקערית שלי, הניח את שתיהן על השולחן ומשך אותי אל חיקו. הוא נשען לאחור על הספה כך ששכבתי מעליו והשמיכה כיסתה את שנינו.

לא מחיתי. זאת היתה הרגשה טובה, ידו ליטפה את גבי שוב ושוב, למטה ולמעלה, אבל הוא לא ניסה למזמזם אותי או לגעת באזורים אסורים. זה גרם לי להרגיש בטוחה. למען האמת, ממש לא רציתי לקום או אפילו להכיר בכך שנהניתי בטירוף מהחיבוק שלו.

היה טוב להרגיש זרועות של גבר כרוכות סביבי.
למעשה, זאת היתה הרגשה טובה כל כך שנרדמתי.

התעוררתי בחדר שלי, מבולבלת. הייתי במיטה עם גארי. מה גארי עושה כאן? ואז הבנתי שהגוף המערסל את גופי הרבה יותר מדיי גדול מכדי להשתייך לגארי, ושהזרוע הכרוכה סביב בטני שרירית יותר מכל גופו של האקס שלי. חוץ מזה לגארי לא היה קעקוע שבטי שחור סביב פרק היד.
ההבנה הזאת עוררה אותי מיד.

הורס שכב במיטה לצדי. המכנסים שלי לא היו עליי; לבשתי רק חולצה ותחתונים. בלי חזייה. נגעתי ברגלו בבהונותי וגיליתי שגם הוא לא לבש מכנסים. הרגשתי את הזין הענקי והזקור שלו מתחכך בתחת שלי.
אכן, זין של סוס.

זאת רק זקפת בוקר, אמרתי לעצמי. הוא בטח אפילו לא ער.
"בוקר טוב, תחת לוחט," שמעתי אותו לוחש באוזני. הבל פיו החמים האיץ את זרימת הדם לאיבריי המוצנעים. אבל המילים שאמר הרגזו אותי, אז התמקדתי ברגש הבטוח יותר — עצבנות — וניסיתי להתרחק ממנו. הוא כמעט לא הבחין בניסיון שלי, מה שהרגיז אותי אפילו יותר.

"אל תקרא לי ככה," מלמלתי בזעף. "מי קורא לאישה ככה?"

הוא צחק, וצליל צחוקו הצטלצל נמוך וחמים באוזני.
"את לא באמת רוצה לדעת," השיב, מנשק את עורפי. ידו האחת נצמדה

אל בטני בחוזקה. התחתונים שלי נעשו לחים מיד, ונענעתי את ישבני לעומת הכלי העצום שלו, תוהה אם יצאתי מדעתי לחלוטין. גופי ומוחי ניהלו ביניהם קרב על השליטה; המנצח יזכה בכול. "חכה", אמרתי. המוח גבר על הגוף לרגע. "למה אתה מתכוון כשאתה אומר שאני לא רוצה לדעת? אני כן רוצה לדעת."

הוא החליק את ידו נמוך יותר בתשובה, תפס באמרת חולצתי ומשך אותה גבוה, מעביר את קצות אצבעותיו הגסות והמיובלות על פני בטני. וואו, זה היה טוב... מוחי החליט שנוכל לדון בעניין התחתן הלוהט בפעם אחרת. פיתלתי את אחוריי והוא הצמיד אליי את האגן שלו ביתר שאת, מחכך את הזקפה המפלצתית שלו בחריץ התחת שלי. ידו נעה צפונה וחפנה את אחד משדיי. אצבעותיו גירו את הפטמה בזמן ששפתיו נישקו את עורפי.

"אוי, פאק..." מלמלתי. "זה כל כך טוב, הורס." "אני רק מתחמם, מתוקה," מלמל. הוא מצץ את תנוך האוזן שלי בחוזקה, מאלץ אותי לגנוח בקול. המוח שלי כבה לחלוטין, מעביר את המושכות לידי הגוף שרצה אותו בתוכי. מיד.

הסתובבתי והחלקתי מטה כך שששכבתי על הגב, כורכת את ידיי סביב צווארו ומושכת את פיו אל שלי. הוא היה עדין עד כה, אז לא ממש צפיתי את מה שקרה שנייה לאחר מכן.

הוא ירד על פי חזק ומהר, התגלגל מעליי ונדחק בחוזקה בין רגליי. פתחתי את שפתיי לרווחה לקראתו והוא החדיר את לשונו פנימה בכוח, מוציא ומכניס אותה שוב ושוב בזמן שאגנו החל להלום בשלי. הזין שלו היכה פעם אחר פעם בדגדגן שלי, ורק שתי שכבות בד דקיקות הפרידו ביניהם. תנועותיו היו אכזריות כמעט בעוצמתן. רעדתי בכל גופי; תאווה ותשוקה געשו בכל איברי, וניסיתי להרים את ירכיי ולהתנועע בקצב שלו. הניסיון גרם לי להתנגש בחזה שלו בטעות, וכנראה שהוא פירש את זה כניסיון להדוף אותו ממני.

הוא התנתק מפי ונהם. עיניו היו אפלות מתשוקה ואמרו צורך נואש כל כך שקפאתי במקומי. הוא נראה כמו חיה מיוחמת, ודומה שהזין הקשה כאבן שלו היה נחוש להפגין את החייתיות הזאת בכל הכוח. "אני קובע מה קורה פה, אל תשכחי את זה," הצהיר.

הנהנתי, מהופנטת. לא התלוננתי כשגהר מעליי ומשך את חולצתי מעליי כאחוז טירוף, מרים את זרועותיי מעל ראשי. במקום להשליך אותה הצדה, הוא כרך את הברד סביב פרקי ידיי והחזיק אותם גבוה מעל ראשי ביד איתנה

אחת, בזמן שראשו החליק נמוך יותר ופיו סגר על הפטמה שלי ומצץ אותה בחוזקה. כל גופי רטט באקסטזה וגנחתי. בקול רם מאוד. הריקנות הדואבת התעצמה בין רגליי ודמיינתי אותו חודר בכוח אל תוך גופי, מותח אותי עד קצה גבול היכולת.

ידו החופשייה ירדה אל מותניו והחליקה מטה את תחתוני הבוקסר שלו. ואז ירכיו שוב הלמו בחוזקה בין ירכיי. אוי, פאק, זה היה מדהים כל כך. עכשיו ראש הזין שלו נלחץ בחוזקה היישר אל הפתח שלי במקום להתחכך בדגדגן שלי מבעד לתחתונים. הבד הדקיק שנמתח כנגד הלחץ האימתני יצר תחושות חדשות לגמרי. קצה הזין שלו ממש החל להידחק אל תוך גופי לפני שהבד עצר בעדו לבסוף.

נצמדתי אליו בכל כוחי, נואשת לקבל יותר.

הוא הרים את ראשו מהחזה שלי והתקרב אל פניי, ממשיך לאחוז בידי מעל ראשי. התפתלתי, דואבת ונואשת.

"פאק, את לווהטת כל כך, " מלמל. עצמתי את עיניי, מנסה ללכוד אותו בין ירכיי, כמעט מייבבת מרוב צורך נואש שייקח אותי כבר.

"תחזיקי את הידיים מעל הראש או שתשלמי על זה, " פקד, מבטו הירוק העז ממסמר אותי למקומי.

"בסדר, " אמרתי, נכונה לחלוטין לעשות כל דבר שיבקש. לא הרגשתי חרמנית כל כך כבר שנים, והאורגזמה הגדולה ריחפה מעליי, מאיימת להתפרץ בכל רגע.

בחיים לא הרגשתי ככה עם גארי.

הוא הרפה מידיי וירד נמוך יותר, מחכך את אפו בבטני בזמן שהתפתלתי, ואז ידיו תפסו בתחתונים שלי ומשכו אותם למטה. אחת מכפות רגליי השתחררה ופישקתי את רגליי לרווחה. הוא לא היסס והוריד את פיו על הדגדגן שלי בזמן שהחדיר לתוכי שתי אצבעות בחוזקה. בלי אזהרה, בלי הכנה מוקדמת, רק כריות אצבעותיו המחוספסות תקפו ישירות את נקודת הגיי שלי.

אלוהים. זה היה טוב יותר מהוויברטור הוורוד המיוחד שלי, זה עם שני הראשים והדבר המתנועע ההוא. גופי התקשח ונהמתי כשבהונתיי התעקלו. האורגזמה היתה ממש שם, בהישג ידי.

הוא הרחיק את פיו ממני וצחק.

"ידעתי שזה יהיה ככה, " אמר. "אני נורא רוצה להיכנס אלייך, אבל את הדוקה כמו אני לא יודע מה, אז זה עלול לכאוב בפעם הראשונה. אבל אני אמתח אותך קצת ואז פאק, זה הולך להיות מדהים. חכי ותראי."

פיו סגר עליי שוב, יונק בחוזקה. אצבעותיו יצאו ונכנסו ממני בכוח. גנחתי, שרירי רטטו ללא שליטה וגופי התקשח. קרוב כל כך. הוא עצר שוב, אבל לא פקחתי את עיניי לראות מה הוא עושה. יכול להיות שהייתי צריכה לעשות את זה, כי אז הייתי מתכוננת איכשהו למה שעמד לבוא. כשהוא התחיל לזיין אותי שוב עם האצבעות שלו, ידו השנייה התמקדה בתחת שלי. צרחתי כשהוא החדיר אצבע לכניסה האחורית שלי, מתפוצצת אל תוך פיו כשגבי התקשת גבוה, הרחק מהמזרן.

לקח לי כמה דקות לחזור לעצמי.

פקחתי את עיניי ומצאתי אותו לידי, שעון על מרפקו, בוחן אותי. בעיניו לא ניכר סיפוק אלא צורך בוער ונחוש. מצמצתי מול פניו, מסוחררת כולי.

"אני הולך לזיין אותך עכשיו."

"בטח," לחשתי, המומה עדיין. "לא בטוחה שאני אוכל להיות שותפה

פעילה יותר מדיי, נראה לי ששרפת לי איזה פיז או משהו."

הוא חיך חיוך של שביעות רצון אפלה. ואז הוא התמקם בזירות מעליי ושלח יד בינינו כדי למקם את ראש הזין הרחב שלו מול שפתי החרוץ שלי. חזרתי לעצמי בבת אחת.

"קונדום!" התנשפתי, הודפת אותו. "עצור! אנחנו צריכים קונדום."

"אני רוצה להרגיש אותך חשופה," מלמל, מצמצם את עיניו. "אני בריא

לגמרי."

נרעדתי ועצמתי את עיניי.

"אתה אולי נקי, אבל אני לא יודעת אם אני נקייה. גארי בגד בי."

זה לכד את תשומת לבו. עיניו התרככו. הוא שלח יד והעביר את אגודלו ברכות על הלחי שלי, במקום שבו היתה החבורה ההיא.

"הוא עשה לך את זה, נכון?" שאל. הנהנתי. "אחיך אמר שגמרת איתו

לתמיד. זה נכון?"

הנהנתי שוב, מביטה לכל מקום חוץ מאשר בפניו. זה לא היה קל בהתחשב בעובדה שהוא ריחף ממש מעליי.

"אני לא רוצה לדבר על גארי. יש לך קונדום?"

"כן, באופנוע," אמר. "לא יודע אם תאמיני לי או לא, אבל לא תכננתי את

זה מראש."

צחקתי.

"גם אני לא."

"אני יודע," אמר, התגלגל מעליי ונשכב על הגב. הסתובבתי על צדי

והבטתי מטה אל הזין שלו בפעם הראשונה.

"אוי אלוהים..."

הוא היה ענקי. ואני מתכוונת לענקי באמת. לא רק ארוך, אלא גם עבה וקשה ובצבע אדום בהיר. הוא נראה כמעט כועס. הוא התעקל כלפי מעלה, רחב יותר באמצע וצר יותר מתחת לעיקול הראש.

לא יכולתי לשלוט בעצמי. שלחתי יד והעברתי את אצבעותיי לכל אורכו. החום שקרן מהעור הרך, שעטף משהו קשה ומאיים כל כך, הפנט אותי. "כבר סיפרתי לך למה קוראים לי הורס," אמר. עיניי טיפסו אל פניו, וראיתי בהם שביעות רצון מעורבת בתשוקה עזה.

"עושים בכלל קונדומים בגודל הזה?" שאלתי, צוחקת רק למחצה. "תתפלאי," מלמל. "מה שאני הולך לומר עכשיו מנוגד לכל מה שאני מאמין בו, אבל עדיף שתעזבי את הזין שלי." הוא התגלגל מהמיטה, שלח יד והרים את מכנסי הגיינס שלו, רוכס אותם במאמץ מעל הזקפה האימתנית.

"אני יוצא החוצה, לאופנוע, אל תזוזי."
שום בעיה בכלל.

הוא פתח את הדלת ואז עצר על המפתן.

"פאק," אמר ונשמע מובס.

"תחת לוהט יודעת לצעוק כמו שצריך במיטה, זה מוצא חן בעיניי," שמעתי קול של גבר מהדהד מהסלון, ממש מחוץ לדלת שלי. אוי, שיט. תפסתי את הסדין, כורכת אותו סביב גופי במהירות, המומה לחלוטין לגלות שיש לנו קהל מאזינים. קירות הקרוואן היו דקים כנייר; הם בטח שמעו הכול.

הסתובבתי וקברתי את פניי בכרית, נאנקת בתסכול. "נשמעת כמו חתיכת בת זונה חמה," אמר קול אחר. "היא מוכנה לסיבוב שני? אני מוכן להתנדב."

אוי אלוהים.

הורס יצא החוצה וטרק את הדלת אחריו. שמעתי אותו יורה משהו בתגובה ואז היה צחוק. מיד לאחר מכן הגיעו קול חבטה ונהמה זועפת. ועוד צחוק. דלת הכניסה נפתחה ונטרקה בחוזקה. דקה לאחר מכן הורס פתח שוב את הדלת וחזר לחדר עם תיק עור. הוא התיישב על המיטה, פשפש בו, שלף חופן קונדומים והשליך אותם לעברי.

"אין מצב," אמרתי מבעד לשיניים חשוקות.

הוא קם והוריד את הגיינס, ניגש למיטה וטיפס מעליי על ברכיו. הזין שלו השתלח קדימה בתקיפות. הוא צמצם את עיניו כשנענעתי את ראשי במהירות, מבוהלת.

הוא שלח יד וכרך את אצבעותיו סביב עצמו. טיפת נוזל מקדים ניגרה מראש הזין שלו.

"אני יודע שאת רוצה את זה."

באמת רציתי, אבל לא בנוכחות קהל. נענעתי שוב את ראשי.

"לא, אני רצינית," אמרתי. "אני לא עושה את זה עם ערימת גברים

שיושבים בסלון. מתי הם הגיעו הנה? לא שמעתי אף אופנוע מתקרב."

"הם הגיעו בכלוב. כאילו, בטנדר," השיב, מועד את הזין שלו בחוזקה

ומחליק את ידו שוב ושוב לכל אורכו. בחיים שלי לא ראיתי משהו סקסי

יותר. הוא שאף עמוק בתסכול וראיתי את הדופק הפועם במהירות בצווארו.

"לא משנה. תפתחי את הקונדום המזוין. אני רוצה להרגיש אותך שמה אותו

עלי."

"לא."

הורס קפא, ומשהו אפל וכבד התגלגל אל תוך החדר ואפף אותנו פתאום.

"לא?"

"לא, חזרתי, קולי קטן ומפוחד. "שמעתי מה הם אמרו. זה לא מצא חן

בעיניי ואני לא רוצה לשכב איתך כשהם כאן."

הוא הרפה מהזין שלו לאט ובכוונה רבה וגהר מעליי, קרוב, ידי תומכות

בגופו משני צדי ראשי. הוא נעץ את מבטו בשלי, ועיניו היו קרות ונוקשות.

"אני מזיין מתי שאני רוצה ואיך שאני רוצה," אמר. נרעדתי. הוא חזר

להיות הגבר המאיים שפגשתי ביום הראשון. שכחתי כמה הוא הפחיד אותי

אז. "גם האחים שלי. זאת העבודה שלי לדאוג להם, לא שלך. את צריכה

לדאוג רק לי."

"לא, אמרתי שוב, מפוחדת אבל נחושה. "מה שעשינו קודם היה מדהים,

ואני מצטערת שלא היתה לך הזדמנות לגמור. אבל אני לא עושה סקס עם

קהל, נקודה. צא מהמיטה שלי."

"את עושה טעות," אמר לי.

"רד לי מהמיטה," חזרתי, עומדת על שלי. התרוממתי והדפתי את חזהו.

הוא זינק מעליי ברגע שנגעתי בו, הסתובב והכניס אגרופו לקיר. ואז הוא הרים

את הגינס שלו ורכס אותם מעל הזין הזועם שלו בלי לטרוח ללבוש תחתונים;

קומנדו. הוא לבש את הווסט שלו מעל חזהו החשוף מיד לאחר מכן, תפס את

תיק העור ויצא מהחדר בזעם, טורק את הדלת אחריו בעוצמה רבה כל כך

ששמעתי משהו נשבר.

ואז מצאתי את עצמי לבד במיטה שלי, המומה ומכוסה באריזות

קונדומים חתומות.

כעבור שעה גיף הקיש בזהירות על דלת החדר.
"מארי, את בסדר?" שאל, קולו רוטט מעט. "אממ, ידעת שהדלת שלך
נסדקה לכל האורך?"

"כן," השבתי בשקט, יושבת באמצע המיטה, ברכיי משוכות אל חזי. כבר
התלבשתי ושלחתי לדניס הודעה. אמרתי לה שאני חולה ושלא אוכל להגיע
לעבודה היום. שמעתי את האופנוע של הורס עוזב; שמעתי את גיף ואת
האחרים מתווכחים לגבי משהו. שמעתי טנדר מתרחק מהבית. ועכשיו פשוט
ישבתי, מנסה לעכל את מה שקרה.

מעולם לא הייתי עם אף אחד מלבד גארי.

הורס המם אותי לחלוטין, בהתחלה עם העדינות שלו ואז עם המיומנות
המטורפת שלו במיטה. אבל הוא הפחיד אותי עד מוות מיד לאחר מכן, שלא
לדבר על זה שהוא גרם נזק רציני לחדר שלי. מי מבין שני הגברים האלה היה
הורס האמיתי? האם אראה אותו שוב אי פעם?

האם אני רוצה בכלל לראות אותו שוב?

"מארי, אני יכול להיכנס?"

"לא," אמרתי, מביטה סביבי. חולצת הטי השחורה של הורס עם הסמל
של הריפרס נחה מקומטת על הרצפה ליד תחתוני הבוקסר שלו.
ערימת קונדומים מסודרת ניצבה על ארונית הלילה הסמוכה למיטה. לא
רציתי שגיף יראה אף אחד מהדברים האלה.

"אני חוזרת לישון קצת," אמרתי לו אחרי דומייה ממושכת. "בוא פשוט

נשאיר את זה ככה, בסדר?"

17 בספטמבר — היום

בהיתי בהורס, המומה לחלוטין.

"אתה מאיים להרוג את אחי רק כדי שתוכל לשכב איתי?"

הבחור עם המוהוק ניגש להורס באגביות וכרך זרוע סביב כתפו.

"היא חמודה, אבל לא גאונה גדולה, אחי," אמר והביט בי בגיחוך. "אולי

כדאי שתיתן לי לקחת אותה לסיבוב, לאמן אותה כמו שצריך בשבילך?"

הוא הניע את האגן שלו ברמיזה לא מעודנת במיוחד, ושאר הגברים גיחכו. הורס הסתובב במהירות והכניס לו אגרוף בבטן. הבחור עם המוהוק התנדד קצת, אבל הצליח להישאר על הרגליים כשהורס תפס בזרועי וגרר אותי אל מחוץ לדלת. הוא הוביל אותי מהקרוואן אל תוך המטע עד שהתרחקנו לא מעט, ואז הדף אותי כנגד אחד העצים וקירב את פניו אל שלי בזמן שידיו לפתו את כתפיי.

"אני לא רוצה לשכב איתך," אמר, מבטא כל הברה לאט ובזהירות ומנער

אותי מעט לשם הדגשה. "אני רוצה לזיין אותך. לשכב איתך, להתכרבל איתך,

כל החרא הזה נועד לחברות ולזקנות. את הבהרת מעל כל צל של ספק שאת

לא מעוניינת להיות אף אחד מהדברים האלה, אז בואי נבהיר את הכול אחת

ולתמיד. אני מאיים על אחיך מפני שהוא גנב מהמועדון, דבר שלא היה לו שום

קשר אלייך. מי שגונב מהמועדון משלם בדם. לשניכם יש אותו דם. אם אנחנו

לוקחים אותך, זה כאילו הוא משלם בדם שלו. לזיין אותך זה רק בונס."

"אז אתה לוקח אותי כדי להראות לאנשים שלא כדאי לאף אחד לגנוב

מהמועדון?"

"זה חתיכת נס מזוין, היא תפסה את זה סוף-סוף," מלמל אל העצים,

פורש את ידיו לצדדים בייאוש. "לאח שלך יש מזל גדול שאני רוצה להכניס לך

את הזין שלי יותר משאני רוצה להרוג אותנו. אחרת זה לא היה שווה את

הטרחה. אם האח הדפוק שלך יתאפס על עצמו ויחזיר למועדון את הכסף, יכול להיות שאני אתן לך ללכת — אחרי שאני אגמור איתך. אם הוא לא יעשה את זה, אני כבר אמצא משהו אחר לעשות איתך. תופסת?"

הנהנתי שוב.

"בלי משחקים, בלי בולשיט," אמר. ואז הוא התרחק ממני, העביר את ידו בשיערו בהיסח הדעת והסתלק. התחלתי ללכת אחריו, אבל הוא עצר פתאום וחזר להביט בי. "אם את עושה את זה, זאת הבחירה שלך. אני לא אונס אותך. את זאת שתגיעי להחלטה לשלם את החוב של אח שלך בעצמך. את מבינה מה אני אומר?"

זה לא כאילו שהיו לי הרבה אפשרויות, בהתחשב באקדח שהצמידו לראש של אחי. אבל לא אמרתי את זה בקול רם. אם הריפרס מוכנים לתת לנו דרך מילוט, אני אקח אותה בשתי ידיים ואקרא לה איך שהוא רוצה.

"אני רציני," אמר הורס ונעץ בי את עיניו. "את יכולה לבטל את העסקה מתי שאת רוצה. אני לא מתכוון לכלוא אותך ולעקוב אחריך בכל שנייה. את זאת שבוחרת אם להסכים להצעה הזאת, וזה תלוי בך אם תבחרי לכבד את התנאים שהצבתי או לא. ואת ממש לא חייבת להסכים לעסקה המזוינת. אח שלך הוא אידיוט והוא ידע טוב מאוד למה הוא מכניס את עצמו. זה לא הבלגן שלך וזאת לא העבודה שלך להוציא אותו מזה."

"אתה מנסה לשכנע אותי לא לעשות את זה?" שאלתי. "טוב, אם זה מה שאתה עושה אז שכח מזה. התכוונתי למה שאמרתי. אני אעשה הכול בשביל ג'ף. כל דבר בעולם."

הוא חשק את לסתותיו כשנפנה ממני, נהם משהו ובעט באחד העצים חזק כל כך שזה נס שהוא לא שבר את אחת מבהונותיו. ואז הוא הסתובב וצעד בחזרה לקרוואן.

כשנכנסו פנימה מצאנו את שאר הבחורים יושבים ושותים בירה, מקשקשים. ג'ף שכב על צדו באמצע החדר, מתייפח בשקט. החבורות שכיסו כל פיסת עור חשופה בגופו נעשו מכוערות יותר מרגע לרגע. הורס התעלם מכולם, דחף אותי אל החדר שלי וסגר אחרינו את הדלת שסדק. הוא פתח את דלת הארון באלימות, שלף מתוכו תרמיל והשליך אותו לעברי.

"יש לך שלושים דקות," אמר. "את עולה על האופנוע שלי ואנחנו נוסעים הביתה. קחי כל מה שחשוב לך באמת."

"בסדר," עניתי, מקווה שיעזוב אותי לארוז בשקט. אבל הוא לא עשה זאת. הוא רק נשען על הדלת הסדוקה וצפה בי כשפשפשתי בארון. החלטתי לא לטרוח לארוז יותר מדיי בגדים. הרי אוכל תמיד לקנות עוד בגדים, אבל

לעולם לא אוכל להחליף את התמונות שלי ואת המזכרות הספורות שהצלחתי להגניב מהבית של גארי. היה מדכא לגלות כמה מעט חפצים באמת יש לי. שלפתי את קופסת הנעליים, ששמרתי בה תמונות ומסמכים שונים, והטלתי אותה על המיטה. מכסה הקופסה נשמט ותמונות נשפכו על המזרן. התעלמתי מזה והסתובבתי אל הארון, ממשיכה לנבור בתוכו. לאמא שלי היה זוג מגפי עור לא רעים איפשהו, וגם אם מעולם לא הייתי חובבת מגפיים גדולה, חשבתי שכדאי שיהיה לי משהו שיגן על הרגליים כשאשב על האופנוע. הורס התיישב על המיטה ועיין בתמונות. התעלמתי ממנו, מושכת במכנסי הדגמ"ח בגזרת הקאפרי בכל פעם שצנחו נמוך מדיי וחשפו את תחתוני החוטיני שלי. למה החלטתי ללבוש אותם דווקא היום מכל הימים?

"את לובשת את החרא הזה בשבילו?" שאל הורס, קולו קר כקרח. הסתובבתי ונשאתי את מבטי. הוא החזיק תמונת חתונה מרוחה בדם יבש. גארי ואני. כל כך פאקינג צעירים.

"לובשת מה?" שאלתי.

"את החוט הדנטלי הזה לתחת, התפרץ. "למה, לעזאזל, את

לובשת חוטיני כדי לעבוד במעון יום? חזרת אליו?"

"לא!" קראתי אחוזת אימה. "לא ראיתי אותו מאז שהוא כמעט הרג אותי במכות, ואתה צריך לדעת את זה. הוא לא התקשר אליי, שום דבר. בעלה של דניס אמר שהוא יטפל בזה בשבילי כשאסיים להכין את כל הניירת."

"את רוצה לשמור את זה?"

"כן," אמרתי ובחנתי את התמונה. היו לי כל כך הרבה תקוות וחלומות לפני כך וכך שנים, ונתתי לגבר להחריב אותם. "אני לא רוצה לשכוח. לפחות לא בינתיים."

הורס שמט את התצלום על המיטה בלי לומר מילה ואני המשכתי לארוז, מעיפה מבט בנייד שלי מדיי כמה שניות כדי לבדוק כמה זמן נותר לי. לבסוף סקרתי את הערימה הגדלה והולכת על מיטתי, עצובה לראות שכל חיי תופסים מקום מועט כל כך. כל מה שנשאר לי לארוז היה חזיות ותחתונים, וממש לא רציתי לעשות את זה כשהוא מסתכל עליי.

אבל לא בדיוק היתה לי ברירה.

קמתי על רגלי ופתחתי את מגירת הלבנים שלי. לא היה שם הרבה, אבל אם אני עומדת להיות ה... אממ... מה-שזה-לא-יהיה של הורס, כדאי שאקח איתי כמה תחתונים יפים. הוא נעמד מאחוריי, לפת את מותנני בידיו הגדולות ומשך אותי לאחור אל גופו, משעיין את ראשו על שלי ושואף עמוקות.

"אני מת על הריח של השיער שלך," אמר בקול צרוד בזמן שהזין הקשה

שלו נצמד אל התחת שלי. שמעתי את פיקניק ואת האחרים מדברים בסלון. גם ג'ף היה שם, מחכה לראות אם הם עומדים להרוג אותנו או לא.

"נשארו לי עוד עשר דקות," מלמלתי בקול מתוח. "בבקשה."

הורס הרפה ממותניי ואחז בשיערי בגסות, מאלץ אותי להפנות את ראשי הצדה. שפתינו כיסו את שלי, טורפות את פי באלימות, ולשונו חדרה עמוק יותר מאי פעם. גנחתי, קורסת לעומת גופו. ידו השנייה נשלחה אל כפתורי המכנסיים שלי ופתחה אותם במשיכה. שמעתי את אחד הכפתורים נקרע ופוגע ברצפה. אצבעותי צללו אל תוך התחתונים שלי, מחליקות בגסות לאורך הדגדגן שלי לפני שחדרו אל תוכי. נאנקתי, מתעבת את עצמי על שנדלקתי בקלות כזו.

פיו התנתק משלי ועיניו מסמרו אותי למקומי. הן היו עזות כל כך שלא הצלחתי לנשום — מלאות תשוקה ותאוה וכעס שהופנו כלפיי.

"הכוס הזה," אמר, מזיין אותי באצבעות שלו. גנחתי בתשובה, מתביישת ברטיבות שעורר בי בקלות כזו. "הכוס הזה שלי. את שלי. אני אזיין אותך מתי ואיפה שאני רוצה, ואת יכולה לקבל את זה או לעוף לי מהעיניים. את מבינה אותי?"

הנהנתי, רועדת. רציתי לשנוא אותו, אבל גופי סירב לציית לי. הוא המשיך לאחוז בשיערי, מחזיק בי בחוזקה בזמן שהמשיך ללטף אותי שוב ושוב. רגליי החלו לרעוד ופלטתי יבבה, נואשת להגיע לפורקן. ואז פיו ירד על שלי שוב.

עכשיו הלשון שלו חדרה עמוק בתיאום עם אצבעותיו. השרירים בין רגליי התכווצו וכל גופי הצטמרר. הוא החדיר את אצבעותיו עמוק וחזק יותר ואני רעדתי, מרחפת על הסף. הוא ניתק את פיו מפי, ושפתינו ירדו נמוך יותר אל הצוואר. הוא החל ללקק ולמצוץ את העור העדין בזמן שחיככתי את אגני בעוצמה בשלו, נואשת לגמור סוף-סוף. ואז הוא נשך לי את הצוואר וגרם לי לגנוח.

זאת היתה גניחה חזקה כל כך, שאין לי ספק ששמעו אותה גם מחוץ לחדר.

הוא שלף את ידו ממכנסיי והתרחק ממני. קפאתי באי-אמון, קול התנשפויותיי מהדהד בחדר. כשהסתובבתי להביט בו, רועדת עדיין, הוא חייד אליי חיוך שלא הגיע עד עיניו ואז הרים את ידו לאט ובכוונה אל פיו, מלקק את המיץ המרוח על אצבעותיו.

"לא אכפת לי כמה את טעימה, את לא זאת שקובעת פה," לחש. "זה ברור

לך?"

"משחקים לפי הכללים שלך," לחשתי בחזרה. "או שאני הולכת. ומה

יקרה אם אני אחליט לעשות את זה?"

"לך?" אמר. "שום דבר. את איתי מרצונך החופשי. אבל המועדון צריך לקבל תשלום בדם, מארי, אפילו אני לא שולט בזה. אל תשכחי את זה." הנהנתי במהירות.

הוא הדף אותי בעדינות הצדה ופתח את מגירת הלבנים שלי, מפשפש בה. הוא שלף מתוכה כמה וכמה תחתוני חוטיני ובייבידול, משליך אותם על הרצפה.

"את לא תצטרכי את אלה," אמר. הנהנתי כשחזר לנבור במגירה, מנסה לא לחשוב על מה שהוא עומד למצוא שם. התכווצתי כשעצר בפתאומיות, חושבת לעצמי שאני כנראה הבחורה עם המזל המחורבן ביותר בעולם. ידעתי שזה עומד להיות לא נעים.

הוא שלף את הצרור השחור שיצרה חולצת הטי של הריפרס, שהשאיר מקומטת על הרצפה אחרי אותו לילה אסוני שבילינו יחד במיטה שלי. הוא העביר אותה מיד ליד בזמן שבחן אותי בעיניים שואלות. נענעתי את ראשי מסמיקה כולי, והושטתי יד כדי לקחת אותה ממנו.

הורס לא נתן לי את החולצה. במקום לעשות זאת הוא פרש אותה ועיניו התרחבו בהפתעה כשמצא בפנים את ויברטור הגילי הדו-ראשי בצבע ורוד זוהר. ראש אחד נועד לדגדגן והשני לנקודת הגיי. שנינו עמדנו שם בדממה והתבוננו בו. ואז הוא עטף את הוויברטור בחולצה מחדש והושיט לי אותה בעיניים מלאות סיפוק.

"תקחי איתך גם את החולצה ואת הצעצוע," אמר, צופה בי בזמן שתחבתי אותם אל תחתית התרמיל. אני חושבת שמעולם לא הייתי נבוכה יותר — בכל ימי חיי. סירבתי להביט בעיניו כשהכנסתי לתיק את שאר הדברים שלי, רכסתי והטלתי אותו על כתף אחת.

"זה הכול?" שאל. "את רוצה עוד משחו מהסלון או מהמטבח? זאת ההזדמנות האחרונה שלך. לא יישאר פה שום דבר אם תנסי לחזור." נענעתי את ראשי, לא מסוגלת לדבר עדיין. מטומטמת, מטומטמת, מטומטמת...

הוא רכן קרוב אליי ולחש באוזני, "בפעם הבאה שאת רוצה לשחק עם הצעצוע הוורוד היפה שלך, את תעשי את זה בזמן שאני מסתכל עלייך. אם תהיי ילדה טובה, אני ארשה לך ללבוש את החולצה. הבנת אותי?" הנהנתי. יצאנו אל הסלון, חלפנו על פני ג'ף והריפרס וחצינו את מפתן הדלת.